

மானவீரன் கும்பகருணன்

நாவேந்தன்

மானவீரன்
கும்பகருணன்

நாவெந்தன்

C D C EUROPE ORIENT
B P 229
31000 TOULOUSE
FRANCE.

Tél. & fax : 05 61 55 00 13

மானவிரன் கும்பகுருணன்

இரண்டாம் பதிப்பு : ஆவணி 2000

ஆக்கம் : வி. ரி. திருநாவுக்கரசு
(நாவேந்தன்)

வெளியீடு : ஐரோப்பிய கிழூத்தேச தொடர்பு மையம்
துலுாஸ், பிரான்ஸ்.

[C] பதிப்புரிமை : வி. ரி. இளங்கோவன்

MAANA VIRAN KUMPAKARUNAN
RECUEILLEMENT D'ARTICLES DE RAMAYANAM

Deuxième édition : Août 2000

Auteur : V. T. Thirunavukkarasu
(Navendan)

Editeur : V. T. Elangovan

C D C EUROPE ORIENT
B P 229
31000 TOULOUSE
FRANCE.

Tél. & Fax : 05 61 55 00 13

இரண்டாம் பதிப்பு

அன்னையில் காலமாகிய பிரபல எழுத்தாளர் நாவேந்தன், கம்பராமாயணத்தில் தன்னுளங்கவர்ந்த பாத்திரப்படைப்பான கும்பகுருணனை தனக்கேயுரித்தான் அழகு தமிழில் எல்லோரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் தந்துள்ளார்.

'மானவிரன் கும்பகுருணன்' என்ற பெயரில் இந்நால் 1992-ல் யாழ். நிலாப் பதிப்பகத்தால் முதன்முதலில் வெளியிடப்பட்டது. இந்நால் கலைமாணிப் பட்டப்படிப்புக்கு உப பாடநூலாக இருந்த பெருமையுடையது.

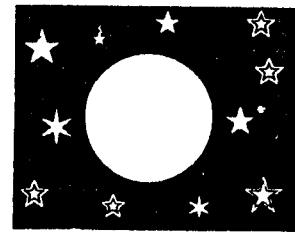
தனது படைப்புகள் யாவற்றையும் இங்கு எமது வெளியிடாக வெளியிட வேண்டுமென அவர் இறுதிக் காலத்தில் வேண்டிக்கொண்டதற்கமைய அவை யாவற்றையும் படிப்படியாக வெளியிடத் தீர்மானித்துள்ளோம்.

அந்தவகையில், புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்கள் கம்பராமாயண காவியப் பாத்திரமான ஒரு மானவிரனைத் தரிசிக்கும் போருட்டு 'சி. டி. சி.' சார்பில் இந்நாலை வெளியிடுகின்றோம்.

பதிப்பாசிரியர்
'சி. டி. சி.'
01 - 08 - 2000

மானவீரன்
சும்பகருணன்

நாவேந்தன்

நிலா பதிப்பகம்
7. முதலியார் ஒழுங்கை,
யாழ்ப்பாணம்.

MANA VEERAN KUMPAKARUNAN

**Author : V.T. Thirunavukkarasu.
("NAVENDAN")**

First Edition : July, 1992.

**Offset by : Evergreen (Private) Ltd.
Colombo 15.**

**Published by : NILA PATHIPAKAM,
7, Mudaliyar Lane,
Jaffna.**

முதற் பதிப்பு : ஜூலை, 1992.

(C) உரிமை : பதிப்பகத்தாருக்கே.

**வெளியீடு : நிலா பதிப்பகம்.
7. முதலியார் ஒழுங்கை,
யாழ்ப்பாணம்.**

விலை : ரூபா 25/-

பதிப்புரை

என்றுமுள் தென்றமிழ் இயம்பி இசை கொண்ட கவியரசர் கம்பர் படைத்த ஒப்பற்ற காவியம் கம்பராமாயணம். இதற்கு நிகரானதோர் காவியம் வேறில்தெனலாம். அத்து சிறப்புமிகு காவியத்தில் வரும் பாத்திரங்களில் நம் நெஞ்சம் கவர்ந்தவன் கும்பகருணன். அவன் மானவீரன். மாநிலம் போற்றும் மாண்புடையன். அவனது சிறப்பினைக் காவிய நோக்கில் ஆய்ந்து நம்சிற்றதையெலாம். தோன்களெலாம் பூரிக்கும் வகையில் அறிமுகம் செய்கிறார் இந்நாலாசிரியர். நாடற்றத எழுத்தாளர் திரு.நாவேந்தன் அவர்கள்.

'நற்றமிழுக்கு ஒரு நாவேந்தன்' எனப் போற்றப்படுமிவர் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாகக் கட்டுரை, கவிதை, சிறுக்கதை, நாவல், நாடகம், திறனாயவு ஆதியாம் பல வேறு துறைகளில் ஈடுபட்டுத் தனக் கெனத் தனியான தோர் முத்திரை பொறித்துக் கொண்டவராவார். இவரது "வாழ்வு" சிறு கதைத் தொகுதி இலங்கை சாகித்துமிய மண்டலப் பரிசீலனைப் பெற்றமையும், குறிப்பிடத்தக்கது. மானவீரன் கும்பகருணனை அறிமுகம் செய்யும் இந்நாலைத் தொடர்ந்து இதே வரிசையில் மேலும் பலநூல்கள் வெளிவரவுள்ளன.

கம்பன் புகழ்பாடிக் கண்ணித்தமிழ் வளர்க்கும் அறிஞர்களும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் இந்நாலை உவந்தேற்றுக் கொள்வரென நம்புகிறோம். க.பொ.த.ப. சாதாரணதர வகுப்பினருக்கும், கலைமுதற்றேர்வு, கலைமாணிப்பட்டப் படிப்பினருக்கும் இந்நால் பெரும் பயன் நல்குமெனக்கருது கிறோம்.

நன்றி

பதிப்பகத்தார்.

என்னுரை

ஞபகருணன் என்னுளங்கவர்ந்த மாணவீரன்.

கவிச்சக்கரவரத்தி கம்பனின் அழியாத பாத்திரப் படைப்பில் கும்பகருணனே பொற்கிர்டமாவான். காப்பிய அமைதிக்கேற்ப இராமன் - சீதை - இராவணன் - மண்டோதரி முதலானோர் காப்பியத்தலைவர், தலைவியர்களாகினாலும் கும்பகருணனுக்கான தனியிடம், தலைமையிடம். வேறொரு வருச்சுமில்லை. அவன் வேதங்களில் முனிவர்களையும், வீரர்களில் மூவரையும், புலனோடுக்கங்களில் எப்புனிதரையும் வென்று நிற்கும் பெற்றியான்.

தமிழுலகு இராமனையும், சீதையையும் இலக்கு வளையும், இராவணனையும், இந்திரசித்தையும், மண்டோதரியையும் அறிந்து கொண்ட அளவுக்கு இந்த மகத்தான மாணவீரனை அறிந்துகொள்ளவில்லை. அக்குறையை இந்நால் ஒரளவேறும் நிவர்த்தி செய்யின் அதுவே யான் பெறும் பெரும்பயனாகும்!

நாவேந்தன்

மாணவீரன் கும்பகருணன்

தங்னேரிலாத மாணவீரன் ஞபகருணன். இராமனையும், இலக்குவனையும், குரங்கினத்துப் பெருவீரர்களையும் கலக்கிய மாவீரர்கள் இராவணன், கும்பகருணன், இந்திரசித்து என்னும் வில்லான்மையும், மல்லான்மையும் விவரிக்க வொண்ணாப் பல்லான்மையும் மிகக் முப்பெருவீரர்களேயாவர். இவர்களுக்கு நிகராக இராமன் பக்கவிலோ, இராவணன் பக்கவிலோ வேறொருவரிலர். இவர்களிலே கும்பகருணன் தனித்தன்மை வாய்ந்தவன். அரக்கர் குத்துப் பிறந்தும், அளவிறந்த பெருவீரம் படைத்தும், தேவர்களின் வழிசனையால் உலையாத ஊக்கம் வேண்டித் தொலையாத தூக்கமே கைவரப்பெற்று வழுசிக்கப்பட்டவன். அரக்கர் குலமானம் அவனதுடவின் ஒவ்வொருஞ்சிலும் பரந்து செறிந்து முழங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் நீள்துயிலிற் கிடந்தாலும் அவன் பெரு வீரத்தையெண்ணி, யெண்ணி வானவரும், தானவரும் அஞ்சிக்கிடந்தனர்.

அரக்கர்கோன் அவனைத் தன் இளவால் என்று எண்ணி எண்ணி இரும்புதெய்தினான். தொலையாத துயிலில் மூழ்கிக் கிடந்தாலும் உலையாத பேரநினுணாக அவன் விளங்கினான். விழித்திருக்கும் போதும், துயிலில் வீழ்ந்திருக்கும் போதும் அறத்தின் திறத்தையே அவன் உள்ளம் ஆய்ந்து கொண்டிருந்தது. “திசையானை விசைகலங்கச் செருச்செம்து மருப்பொசித்த, இசையாலே நிறைந்த புயத்து இராவணன்” மீது அவன் கொண்டிருந்த அண்டுக்கு ஆழநீளம் அறியமுடியாது. தான் வாழ்வது தமையனுக்காகவே என்ற தெள்ளிய உணர்வு மிகக் சீத்தியான் கும்பகருணன். அவன் கம்பீரமான தோற்று முடையவன். மலைகளைப் பந்தாடும் வலிமை மிக்கவன்.

பேருணவும், நாலும் மாந்தி, பெருவலி படைத்து இராவணன் பின்னொனான அவன் மாற்றலர் கண்டு மயங்கும் மாமலை !

சிவந்த கணகள், நடவின் அவைகள் வளைந்ததைப் போன்ற புருவங்கள், இடிமுழுக்கம் போன்ற சூரல், பருத்த கைகள், வீரக்கழல்களைகிட்ட வீரார்ந்த பாதுகள், பெரிய செவிகள், மலையின் குகைபோன்ற மூக்கு. அவன் எழுந்திருக்கும் பேர்தே இராவணன் நின்று கொண்டிருக்குந்தலகை தோற்றப் பொலிவையுடையவன். தமைனாகிய இராவணன் மீது மட்டுமன்றி, தம்பியாகிய விரிடனன் மீதும், அரச்கர குலத்தின் ஆடவர், மகளிர் மீதும் அடங்காப் பற்றுடையவன். தன்னுயிரே போயினும் அரக்கர் மான்பும் வீரமும் பின்னோடுதல் கூடாது என்னும் பெரும் இலட்சிய நெருப்பினைத் தன்னகத்தே தாங்கியவன் இந்தக் கும்பகருணன்.

அரக்கர்களுக்குரிய தோற்றமும், பெரும் ஏற்றமும் எய்தப் பெற்றிருப்பினும் கும்பகருணன் தன்னேரிலாத ஞானியாவான். நீதிவறக்கூடாது. மகளிர் கற்பு கோடக்கூடாது, நன்றிமறக்கக்கூடாது என்னும் நற் பண்புகளின் உறை விடமானவன். போரென்றால் அவன் உள்ளம் 'களிக்கும். நெருப்பை நீராக்குவான். நீலா நெருப்பாக்குவான். ஆனால் நீதி கோரும் போது குழந்தையைப்போல் மனம் குழைந்து வருந்துவான். நெருப்பாக நெட்டுயிரிப்பான் !

இலங்கையின் உயர்ந்த மதில்களையுடையதும், பல ஸ்ரீவைகளைக் கொண்டதுமான கோபுரங்களையுடையதும் அவன் மானிகை. அப்பெருமானிகையிலே மலர் மஞ்சத்திலே தேவமகளிரும், இயக்கமகளிரும், அரக்கமகளிரும். அவனது மேனி நறுமணம் வீசச் சாமரை இரட்ட அப்பெருவீரன் நீந்துயில் ஆழந்து சிட்டந்தான். அப்பொழுதுதான் இராமனுடன் செய்த முதல் நாட் போரிலே,

"வாரணம் பொருதமார்பும் வரையினை எடுத்த தோழும் நாரத முனிவர்க்கு ஏற்ப நயம்படவுணரத்த நாவும் தார் அணி மவுலிபத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வானும் வீரமும் எள்தே போட்டு வெறுங்கையோடி வங்கை புக்கான்

கும்பகருணன் முன்னவனான இராவணன். வரலாறு காணாத அத்தோல்வி அரக்கர் கோலன் ஆறாத்துரத்தில் ஆழ்த்தியது. இனி எவர் சென்று இப்பகை முடிப்பீர் என்று மாளிகைபுக்க இராவணனைப் பலரும் பலவாறு தெருட்டினர்!

"இவீநான் போர்களத்திற்குப் போய்த் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்ன இருக்கிறது? பொறுமையில் பூமி தெவியைப் போன்றவரும், முங்கில் போன்ற தோள்களை உடையவானுமாகிய சீதை இராமனது உடம்பினைப் பார்த்து நெருப்புப் போலக் கொடுமை வாய்ந்த அவனது வீரச் செய்கையையும் பார்த்திருப்பதால் அவனுக்குக் காமனும், நாயும் ஆசிய் அனைவரும் ஸாய் என்று சொல்வதற்குத் தகுதியுலையவர்கள் அல்லவா?" என்று இரங்கினான் இவங்கேசன். அவ்வேணையில் அரக்கர் கோனுக்கு, அறிவுரை புகன்று கொண்டிருந்த மாலியவான் முதலானவர்களைப் புறந்தனர். அமைச்சன் என்னும் தகுதிபெற்ற மாயையில் வல்ல முகோதரன் இராவணனிடம் வந்தான்.

அரசனே, கைலைமலையை அசைத்தவரே நீ மும் மூர்த்திகளும் உண்ணிடம் போரிட்டுத் தோற்றுப் போக. இரண்டு மனிதர்களுக்கு அயுருதியா? உன் இனையவனான கும்பகருணனை மறந்து விட்டாயா? அவனைப் போருக்கு அழைத்து அனுப் புவையாகில், அவனது கம்பீரமான உடம்பைக் கண்டதுமே இந்த மனிதர்கள் இருவரும், வானரக்கூட்டமும் ஒடி ஒளியாரோ? அவ்வாறு ஒளியாது வந்து போரிட்டாலும் அவர்களால் உயிர் துபிச் செல்லவும் முடிய, மோ? ஆகையால் குரைகழல் அணிந்த கும்பகருணனை உடனே அழைத்துப் போருக்கு அனுப்புக என்று இராவணன் இதயம் இதமுறச் சொன்னான் மந்திரி முகோதரன்.

II கும்பகருணன் துயில் எழுதல்

மகோதரன் உரைத்த வாரததைகள் இராவணனை மசிழ்சியடையக் கெய்தன. 'நல்லது நவின்றாய்' என மகோதரனை வாழ்த்திவிட்டுக் கும்பகருணனைத் துயில் எழுப்பி வாருங்கள் என்று எமதாதர் போன்ற நான்கு கிங்கரர்களை கும்பகருணன் மாளிகைக்கு அனுப்பினார்.

அவர்கள் விரைவுது சென்று கும்பகருணன் துயிலும் பெரிய அரண்மனை வாயிலை அடைந்தனர். 'அரசனே, நீ விழித்துக் கொள்ள!' என்று தம்மகைகளில் உள்ள தண்டுகளினால் அவனது தலையிலும் காதிலும் தாக்கினர். கும்பகருணன் அசையவில்லை. அவர்களுக்கு ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. உறங்கிக் கொண்டுள்ள கும்பகருணனே, "உனது மாயவாழ்வு இன்றுடன் தூஷ்வரத் தொடங்கி விட்டது. இனியாவது எழுந்திருந்து எமதாதர்களின் கைகளிலே போய் உறங்கு, உறங்கு என்று முன்னுமல்லாதத் தபடியே எழுப்பி அலுத்தனர். பின்னும் கும்பகருணன் எழுந்திராதது கண்டு, இராவணனிடம் ஓடிசென்று வணங்கி "கும்பகருணனைக் கடுந் துயிலில் இருந்து எழுப்ப முடியாதுள்ளது" என்று முடியிட்டனர். அது கேட்ட இராவணன் ஆயிரம் மல்லர்களையும் அவர்கள் கேள்களையும் உடன் சென்று கும்பகருணனைத் துயில் எழுப்பி வாருங்கள் என்று பணித்தான்.

ஆயிரம் மல்லர்களும் கும்பகருணன் வாயிலை அடைந்ததும், அவனது மூச்சக்காற்றினால் ஹாதியெறியப் பட்டவர்களாகி, அதனைத்தடுக்க ஒருவர் கூடியோடொருவர் கையைப் பிணைத்துக்கொண்டு மனிதச்சங்கிலியாக மாறி ஒருவாறு உள்ளே புகுந்தனர். அவன் எழுப்பும் வழியறியாது அவனது உடலைத் தொடுதற்கும் அஞ்சினராய்த் தாரை, சின்னம் ஆகிய கருவிகளை அவனது காதுகளில் பொருத்திப் பேரொலி எழுப்பினர். இவையும் பயன்தராததைக் கண்டு பொரிய

கதாயுதங்கள். சுப்பமட்டி கள், மட்டி கள் போன்றவற்றினால் அவனது தாமோகள், சந்துகள், மாஸ்டி, தலை ஆகிய இடங்களில் தாக்கியும் அவன் துயில் நிங்கியபாடு ல்லை. இஃதறிந்த இராவணன் பொரிய ஆயிரம் குதிரைகளை அவன் மீதார்ந்து, தாறுமாறாக உழுக்கச் செய்தும் அவன் துயில் நிங்காதது கண்டு அயர்ந்தான். பின்னர் ஆயிரம் இராக்கதர்கள் சூலம், மழு, வாள் கொண்டு தாக்கியும் அவன் எழுதது கண்டு, இராவணனின் ஆணையை மீண்டும் சிரமேற் கொண்டு. உறங்குகின்ற கும்பகருணனின் அருகே சென்று அவனது இரண்டு கண்ணங்களிலும் நீண்ட இரும் புலக்கைகள் கொண்டு கைகள் சவிப்பத் தாக்கினார்கள். அதனால் கும்பகருணன் டிறந்தவன் உயிர் பெற்று எழுந்தமை போலத் தான் தூங்கும் இடத்தை விட்டுப் புரண்டு எழுந்தான். அவன் எழுந்ததைக் கண்டு திக்குயானைகளும் குரியன், பிரம்மன், நிருமால், சிவன் முதலான அனைவரும் நடுக்கமடைந்து, ஏக்கமடைந்தனர்...!

அவன் எழுந்து நின்ற போது தலை விண்ணுக்குமேலாக உயர்ந்தது. உடல் மண்ணையும், விண்ணையும் மறைந்தது. கண்கள் இரண்டும் இரண்டு மாபெருங்கடல்களாகத் திகழ்ந்தன. பசி அவன் வயிற்றைக் கிள்ளியது. பலநூறு வண்டிகள் நிறைந்த சோற்றையும், பலநூறு குடங்கள் நிறைந்த மதுவையும் ஆயிரக்கணக்கான விலங்குகளின் இறைச்சியையும் உண்டும், ஒரு சிற்றுண்டி அருந்தியவன் போலவே திகழ்ந்தான்.

இவ்வாறு விளங்கிய கும்பகருணனைப் பல்லியாளர்கள், அவனது தமையனாகிய இராவணன் அழைத்தனன் என்ற சொற்கேட்டதும், அந்த இலங்காபுரியே ஆப்பாட்டஞ் செய்யுமாறு புறப்பட்டுப் போய், சந்திரனைத் தொடுமாறு ஓங்கியுள்ள இராவணனது அரண்மனையை அடைந்தான். அடைந்த வேகத்திலேயே தம்முன்னொனான் இராவணனை, நிற்கும் ஒருமலை நிவத்திற் படுத்தாற் போலப் பூமியில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

அது கண்ட இராவனனும், நிலை பெற்ற ஒரு மலை நீண்ட காலகளுடன் நடந்து வந்த மற்றொரு மலையினைத் தழுவிக் கொண்டது போன்ற தன்மை உடையவனாய். தன் திரண்ட தோளினால் கும்பகருணனை இருக்க தழுவிக் கொண்டான். அவனைத் தன்னுடன் உட்கார வைத்தான். மதுவையும், இறைச்சியையும் குடங்களில் வரிசையாக நிரப்பி வரச் செய்து அவனை உண்ணச் செய்தான். கடல்நூரை போன்ற வெண்பட்டாடடையை அவனுக்கு உடுத்தினான். பல ஒளி மிகுந்த நவமஸிகளை வரிசை, வரிசையாக அவன் உடலின் பலபக்கங்களிலும் அணிவித்து அழகு செய்தான். செஞ்சாந்து பூசினான். வீரபட்டம் சேர்த்தினான். சிவன் அருளிய கவசத்தை அவன் மார்பில் பூட்டி னான்.

III கும்பகருணன் போருக்குச் செல்லுதல்

அப்பொழுது அழகு மினிர்ந்த, எல்லையற்ற பெரு வீரமுடையவனான கும்பகருணன், தனது கொடிய தோற்றத்தின் கம்பிரம் ஒளிவிச, தமையனான இராவனனைப் பார்த்து என்ன காரணத்தால் இந்தப் போருக்காயத்தமான செயல்கள் செய்யப்படுகின்றன என்று கேட்டான். அதற்கு இராவனன் "வானரா கூட்டமும், மனிதர் இருவரும் எமது இலங்காபுரியைக் குழ நின்று அழிவு செய்கின்றனர். நீ போருக்குச் சென்று அவர்களைக் கொன்று மீள்வாயாக" என்றான்.

அப்பொழுதுதான் பெருவீரனான கும்பகருணனது அரச்சினம் வெளிப்பட்டது. கம்பன் யாருக்குமில்லாத பெருவையைக் கும்பகருணவுக்குக் கொடுக்கின்றான்.

'ஆனதோ வெஞ்சம் தலைகில் கற்புடைச் சான்கி துயர் இனம் தவிர்ந்தது இல்லையோ வானமும் வையமும் வார்ந்த வான்புகழ் போனதோ, புகுந்ததோ பொன்றுங்காலமோ!'

என்று மனம் தொந்து விழிகள் நீர்சிவப்ப மொழிசின்றான். "திட்டியின் விடமன்ன கற்பின் செல்லியை விட்டிலையோ, இது விதியின் வரண்ணமே!" என்று பேசுகின்றான். திட்டி.யென்பது ஒரு விடப்படாம்பு. ஏலனைய நச்சரவங்கள் கடித்தால் மட்டுமே கடியுண்டவர் உயிரிழப்பர். ஆனால் திட்டி.யெனும் பாம்பின் பார்வை எவரில் படுகின்றதோ அக்கணமே அவர் உயிரிழப்பர். கும்பகருணன் சீதையின் கற்பின் மேம்மையை 'திட்டியின் விடமாகச் சிலாகித்துப் பேசுவது' அவனது அறந்தவறாத பண்புக்கும், உயரிய ஒழுக்கத்திற்கும் ஒரு உரைகல்லாகும் இவ்வாறு பலவேறு அறநெறிகளை பணிவுடன் எடுத்துக் கூறியும் தம்முன்னோன் அவற்றை ஏற்காத போதும் அவன் நல்வாழ்வு கருதிப் பின்னும் பேசலானான்.

"தையலைவிட்டு அவன் சரணம் தூழ்ந்து நின் ஜயறு தங்பியோடு அளவளாவுதல் உயதிறம் அன்று எனின். உளது வெறும் ஓர் செய்திறம் அன்னது தெரியக் கேட்டியால்!"

சீதையைச் சிறையிலிருந்து மீசுச் செய்து, இராமனின் நட்பைப் பற்றிக்கொண்டு, உங்தம்பியாகிய அறிஞன் விபீடண்ணுடன் சேர்ந்து கொள்ளுதல் நன்று. இல்லையேல் முறைமுறையே எமது வீரர்களும், படைகளும் அழிந்து ஒழிந்து போதலைக் கண்டு மனம் வருந்தாது, ஒரு சேரவே எமது முழுவலிமையையும் பகலவர்மீது செலுத்திப் பார்ப்பது உகந்ததாகும். கும்பகருணன் இவ்வாறு கூறியதும் இராவனன் சின்நதெழுந்தான்.

"உன்னை நான் அழைத்தது ஆலோசனை கேட்பதற் காகவன்று. மனிதர்களையும், குரங்குகளையும் கும்பிட்டு வாழ்வதற்கு ஆலோசனை சொல்லும் அமைச்சன் நீ அல்லை. உனக்கு என்ன வீரம் இருக்கிறது? நன்றாக மதுவும், மாமிசமும் புசித்து விட்டாய். இனிப்போய் கணக்கில்லாக்காலம்வரை உறங்கு. உறங்கு!" இவ்வாறு கும்பகருணன் மனம் வெதும்பப்

பழியரை பகன்றான் இராவணன். கும்பகருணன் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு நெஞ்சம் நெட்டுயிரத்தான். தமையனின் பாதங்களில் மீண்டும் மலைபோல் வீழ்ந்து வல்லங்கினான். தனது குடுப் பட்டையைக் கரத்துவே வாங்கினான். இன்னும் ஒன்று உள்ளது. கேட்டற்கூக்கவென்று கூறினான்.

“என்னை வென்றுள்ள எனில் இலங்கைகாவல உண்ணை வென்றுயருதல் உண்மை ஆதலால் பின்னை நின்றென்றாலுதல் பிழை அப் பெய்வனை தன்னை நன்களிப்பது தவத்தின் பாலதோ”

“இற்றை நாள் வரையான் முன் செய்தன சுற்றமும் உள் எனின பொறுத்தி கொற்றவ அந்தால் முகத்தினில் விழித்தல் ஆரிய பெற்ற னென் விடையெனப் பெயர்ந்து போயினான்”

கும்பகருணன் ஆட்சி செய்யாவிட்டாலும், ஏனைய அரசுக்கலீர்களைப் போத்தன்னைத் தானே புகழ்ந்து பறை சாற்றித் திரியாவிட்டாலும் வாழ்வின் மெரும் பகுதியை நீா்துயிலிலே கழித்திருந்து வும் அறத்தின் மேம்மையை அவன் உணர்ந்திருந்தான். முக்காலத்தையும் சீர்தூ சிப் பார்த்துத் தெளியும் பேரறிவு அவனுக்கு இருந்தது. அதனாலேதான் சொன்னான் “என்னை வென்று விட்டார்கள் யின் உண்ணை வென்று விடுதல் மிகமிக எளிமையானது. கடன் பின்னரும் நான் கூறும் அறவழியில் நடக்கத் தவறக் கூடாது! இவ்வளவு காலமும் உனது உணவையுண்டு, உனது மாளிகையிலே வாழ்ந்து, உனது தமிழென்றிருந்த நான் ஏதாவது பிழை செய்திருப்பின் அருள் கூர்ந்து மன்னித்துவுடுங்கள். இனி உங்கள் முகத்தினில் விழிக்கும் வாய்ப்பு எனக் குக் கிடையாது. விடை தருக!” இவ்வாறு கூறிவிட்டுக் கும்பகருணன் போர்க்களும் நோக்கிச் சென்றான். இராவணன் பணிப்பின்படி பெரும்பட்டகள் அவனைக்குழச் சென்றன.

அம்மகுருணன் து தீார் அவனுக்குரிய ஆற்றலுக்கூக்குத்து. ஆயிரம் சிங்கங்கள், ஆயிரம் யானைகள், ஆயிரம் பூங்கள் பூட்டப் பெற்றன. அவனைச் சூழவந்த பலைகள் தோழரம், சக்கரம், குலம், மழு, வேல், உலக்கை, வாள், தண்டு, எழு, வில், வல்லையம், கணையம் இவ்வாறான பல்லாயிரக் கணக்கான ஆயுதங்களை ஏந்திச் சென்றன. போர்த்தொழிலில் வல்ல கும்பகருணன் தெளிந்த ஞானியாவான். மீட்டும் இலங்கைக்குச் செல்வது அவனால் முடியாதது. அதை அனானும் விரும்பவில்லை. எனவே தனது போராற்றல் முழுவதனாயும் களத்திடைக் காட்டி வீர சுவர்க்கமெய்தலே அவனது கழுத்தாக மினிர்ந்தது. அதற்கேற்ப அவன் நடந்து கொண்டான்.

அளவுக்கு மீறிய மதுவையும், மாமிசத்தையும் பணியாளர்கள் கொண்டு வந்து கொடுக்கக்கொடுக்க வாங்கியருந்தனான். அவனுக்குப் போதை வரவில்லை. ஞானப் பாதையே தெரிந்தது. அவனைக் கண்டதுமே வானரக் கூட்டு மும், ஓரானும் நடுநடுங்கினார்கள். இனி நாம் எங்கே ஷட்டுத்தப்ப முடியும் என்று ஏங்கினார்கள்!

IV இராமன் - கும்பகருணன் - சுக்கிரீவன் விபீடனன்

பொன்னாலாகிய தேவில் வந்து கொண்டிருக்கும் கும்பகருணனை இராமன் பார்த்தான். கும்பகருணனது தோற்றமும், ஏற்றமும் இராமனை அவன்பால் ஸர்க்கச் செய்தன. அறந்தவறாத நெறியுடையவனும், யார்க்கும் அஞ்சாத ஆண்மையுடையவனும், பார்க்கும் இடமெல்லாம் நீங்குமற நிலரிந்து விளங்குபவனுமான அவனைப் பார்த்ததும் இராமன் உள்ளத்தில் எண்ணற்ற யூக்கங்கள் ஏழுந்தன. இவன் யார்? இராவணனா? அப்படியானால் இவனைது தேவிலே வீணைக் கொடிபறக்க வில்லையே. சீரிப்பாயும் சிங்கக் கொடிபறக்கிறது. குரியனது

ஒளி கூட இவனது உடலில்பட்டு மறைகிறது. வானர சேணேயோ இவன் வருகையைக் கண்டதும் தலைகெட்டு, நிலைகெட்டுத் தறிகெட்டு ஓடுகிறது. இவன் யாரு? வீட்டினைத் தேடுகிறான்.

தேவர்களாயிடிறும், மூவர்களாயினும், அசுரர்களாயினும் அரசியல் பதவிமோசம் அவர்களை அலைக்கழிக்கின்றது. அவர்களில் ஒருவன் விட்டனன். காரணம் காட்ட முடியாதவற்றுக் கெல்லாம் கடவுட்டன்மை சார்த்துவது கவிஞரியல்பு! அவ்வாறே களத்தில் சிங்கராக வந்து கொண்டிருக்கும் இவன் யார் என்று வீட்டினை இராமன் கேட்கிறான்!

முதறிஞான கும்பகருணன் எங்கே? அறத்தின் பெயரால் அரசியல்லாபந்தேடி மாற்றாரின் பாதுகையைத் தலைமேற்சமந்து சேவகம் செய்யும் விபீடனன் எங்கே? இராமன் கேட்டதும் விபீடனன் சொல்கிறான். “சிங்கராபோல இத்தேரில் இவர்ந்து வரும் இவன் இலங்கைவெந்தன் பின்னவன். எனக்கு முன்னொன். சுற்றுவனும் அஞ்சும் குரைகழுல் கொண்ட கும்பகருணன். கூரிய குலத்தான். சிவன் அருங்ளாப் பெற்றவன். இவனைக்கண்டதுமே தேவர்கள் அஞ்சி அழிவார்கள். முனிவர்களும் அஞ்சுவார்கள். காற்றினும் கடிய வேகமுடையவன். இந்திரன் தோற்றோடுமாறு தனது சூலப்படையைச் செலுத்தி வெற்றிமாலை பூண்டவன். எவ்வித தாழ்ச்சியுமில்லாத தருமமிகு குணத்துன். ஊழிக்காலம் வரை உறங்கும் இயல்பினன். இவனது வீரத்திற்கு அளவே கிடையாது. இராவணனுக்கே “பிறங்மனைவியை விரும்புதல் தருமம் அன்று எனத் தனது இடுபோன்ற சொற்களால் எடுத்துணர்த்தியவன். ஆயினும் நல்லுரை கோத தமையனை வெறுத்து ஏரவிரும்பாது உயிர் கொடுத்து மாழ்வுதே பெருமை என்று இங்கு வருகின்றான்.....!”

இவ்வாறு வீட்டின் கூறக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுக்கிரீவன் நல்லவனாசிய இந்தக் கும்பகருணனை நம்பக்கத்தில்

சேர்த்துக் கொண்டால் அவனும் வாழ்வான். வீட்டினஞ்சுக்கு உள்ள அச்சமும் நீங்கும் என்றான். இராமனும் ‘அதுவே நீதியானது’ என்றான். ‘கும்பகருணனிடம் செல்லத்துக்கவர யாரு’ என்று இராமன் கேட்டான். ‘நானே சென்று அழைக்கிறேன் என்றான் வீட்டைன்.

இந்த இடத்தில் ஒரு உண்மையை நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும். வீட்டைனா, சுக்கிரீவனோ எந்த விடயத்திலும் கும்பகருணனுக்கு நிகரானவர்கள் அல்ல. இலங்கையின் ஆட்சியும், செல்வமுமே வீட்டைன் குறிக்கொள். இதற்கு அறத்தைச் சான்றுக் கழைப்பது பேரவமானம். சுக்கிரீவனோ தனது உடன் பிறந்த தமையனான வாலியை இராமன் மறைந்து நின்று அம்பு செலுத்திக் கொல்லக் காலாகவிருந்தவன். இராமன் மனைவியை இராவணன் கவர்ந்து கொண்டான். சுக்கிரீவன் மனைவியை வாலி கவர்ந்து கொண்டான். இருவருக்கும் ஒரே வகையான பாதிப்பு! இராமனுடன் எவ்விதமான பகையுமற்ற வாலியை இராமன் கொழைத்தனமாக மறைந்து நின்று அம்பெய்து கொண்றான். பின்னர், தான் தனது அரசரிமையைப் பரதனுக்குக் கொடுத்ததிலும், தாழ்வாக சுக்கிரீவனுக்கு வாலிக்குரிய அரசரிமையை வஞ்சகமாகப் பெற்றுக் கொடுத்தான். இதற்கெல்லாம் வாலி கேட்ட விளாக்களுக்கு இராமனால் தரிக்க ரீதியான பதில் தரமுடியவில்லை. இராமன் தெய்வீக அவதாரம் என்றும், அதனை வாலி ஏற்றுக் கொண்டான் என்றும் கம்பர் வருணிக்கிறார். அவ்வாறாயின் இராவணனும், கும்பகருணனும், இந்திரசித்ததும், ஏனைய அரக்க வீரர்களும் பெருந்தவம் செய்து வரம் பெற்றவர்களன்றோ! இராமன் திருமால் அவதாரம் என்றால் இராவணன் திருமாலின் மகனான பிரமனின் பெரப்பிள்ளையின் புதல்வனன்றோ? அவன் எப்படி அரக்கர் கொணாக முடியும்....?

இராமாயணத்தில் வரும் காப்பிய முரண்பாடுகள் பலப் பல. அவற்றை இவ்விடத்தில் சுட்டிக் காட்டுவது

பயன்றது. கும்பகருணனை மட்டுமே நாம் ஆராய வேண்டும். கும்பகருணனிடம் வீட்டைன் செல்கிறான்.....! வானரப் படைகளையும், அரசுக்கர் படைகளையும் கடந்து அண்ணனாகிய கும்பகருணன் முன்னோ வீட்டைன் வந்து, அவன் தாள்களில் விழுந்து வணங்குகிறான்.

முக்காலங்களையும் உணர்ந்து, பற்றாற்ற பேரறிஞராகிய கும்பகருணனும் தமியாகிய வீட்டைனை இறுக்கத்தழுவிக் கொள்கிறான். அவனது அன்புள்ளம் பேசுகிறது. “நீ இராமனிடம் அபயம் பெற்றது நல்லது. பின்னர் ஏன் இங்கு வந்தாய்? பிரன் மனைவியை விரும்புவதால் எமது குலத்திலே பெருமை அழிந்து விட்டது. எம்மைக் கொல்வதற்காக இராமன் இங்கே வந்து நிற்கிறான். அவனையடைந்து இம்மையும் மறுமையும் அழியாப்புகழ் பெற்ற நீ, என்னைப் போன்ற ‘இழிந்த குணத்தையடைய’ அரசுகளிடம் மீண்டும் வரலாமோ? நாங்கள் எல்லாம் மாண்டபின்னார், எங்களுக்குரிய என், நீர்க்கடன் நல்கி இருதிக்கிரியைகளை இயன்றோ செய்தல் வேண்டும்.....?

இவ்வார்த்தைகளில் பேரறிஞரான கும்பகருணன் தமியைப் புகழ்கின்றானோ, என்னிற நகைக்கின்றானோ என்பது கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிப் புக்குக்கே ஜயமாகிவிட்டது. ஆனால் வீட்டைன் விடவில்லை. தொடர்ந்தும் இராமனிடம் சரணடையுமாறு கும்பகருணனை இரந்து கேட்பதுடன், இராமன் தனக்குத் தரும் இலங்கையரசையும், நிற செல்வத்தையும் உள்கு அளித்து உனது ஏவலில் பணிந்து நிற்பேன் என்கிறான். விட்டைன் ஒழுக்கமுள்ளவன், ஞானமுள்ளவன் என்று அப்பழக்கு ஏதுமற்ற கும்பகருணனாலேயே போற்றிப்புகழப் பட்டாலும் அவனைப் பற்றிய ஜயத்திற்கிடமான பல விடயங்கள் கம்ப ராமாயணத்தில் நிறைந்து கிடக்கின்றன. முதலில் தனது உடன் பிறப்பும், ஒரே சகோதரியுமான குருப்பனக்கையை இலக்குவன் மானபங்கப் படுத்தியது குறித்து அவன் ஏதும் கவலைப்பட்டதாகவே இல்லை. மாராக அவன் மீதே பழி சுமத்தினான்.

இராவணன் வெகுண்டு எழுந்து சீதையைப்பர்ண சாலையுடன் பெயர்த்தெடுத்து வந்து அசோகவனத்தில் சிறைவைத்த போது, தனது மகளாகிய திரிசடையைச் சீதையின் காவலுக்கு அனுப்பிவைத்து அண்ணனின் எண்ணைத்திற்கு முற்றிலும் மாராகச் செயற்படுகிறான். பின்னர் இராம தூதனாக வந்த அனுமன் இலங்கையிற் செய்த பேரழிவுகளையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு பேசாதிருந்தது மட்டுமல்ல, இந்திரசித்து நூகபாசத்தால் அனுமனைப் பிடித்து வந்து இராவணன் முன் விட்டபோது அனுமன் பேசிய தூதனுக் கொவ்வாத மொழிகளைக் கேட்டு இராவணன் ‘இவனைக் கொல்லுங்கள்’ என்று உத்தரவிடுகிறான். அப்போது மட்டும் விழித்துக் கொண்ட விபிடணன் ‘தூதுவனாக வந்த ஒருவனைக் கொல்வதல் அறமாகாது’ என்று தடுக்கிறான். அதனை இராவணன் ஏற்றுக் கொண்டமை அவனது பேராண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது. அனுமனின் வாலில் புத்தி புகட்ட அரசுக்கர் கொழுத்திய தீயினால் அனுமன் இலங்கையையே சுட்டெரித்தான். இதுவாது வந்தவன் செய்கின்ற கடமையும், பணியும்? சீதைக்கு காவலிருந்த திரிசடை தான் கண்ட கண்வு பற்றிக் கூறிச் சீதையைத் தேற்றுகிறான். அவள் கண்ட கணவுகளின் உட்பொருளென்ன.....?

“இராவணன் பிதகம் முழுதும் என்னைய பூசித் தென்திலை நோக்கிச் செல்கின்றானாம். மண்டோதரி - மாபெரும் கற்பரசியின் தலை மயிர் விரிந்து நெயவிளக்குகளில் எரிந்து பொசுங்குகின்றனவாம். பேரியைக்களும் மற்றும் வாத்தியங்களும் தாமே அடிப்பாற்று ஒலிகிளப்பி உடைகின்றனவாம். திருமகள் கையில் விளக்குகின்தி இராவணைச் சன் மாளிகையை விட்டு, விபிடணன் இல்லத்திற்குச் செல்கின்றானாமா இதனால் சீதை சிறை மீட்கப்படுவது உருதி என்றும் இராவணனும், அரசுக்கர குலமும் அழிவது உருதி என்றும்” திரிசடை கூறுகிறான். இதிலே சீதையின் நலவனைப்பார்க்கிலும் திரிசடையின் பேராசைகளும், விபிடணன் இலங்கை மன்னாகிவிட வேண்டும்

என்று அவள் துடிக்கின் துடிப்புமே முன்னிற்கின்றன. அப்பனுக்கேற்ற பிள்ளை திசடை. ஜயமேயில்லை, வாலியைக் கொழுத்தனமாக ஒளிந்த நந்து அம்பெய்து கொண்றதும், சுக்கிரவனுக்கு முறையற்ற விதத்தில் வாலியான் ஆட்சியைக் கவர்ந்து கொடுத்ததும் இராமன் எவ்வளவு தூரம் 'மணநோய்வயப்பட்டிருந்தார்' என்பதனை ஜயமற விளக்கும். அதுபோன்று திரிசடைக்கும், ரிப்பென்னுக்கும் 'மனப்பாதிப்புக்கள்' அவர்களையாறிந்தும், அறிய மலும் செயற்பட்டுள்ளன. இதனை இலக்கியச் சக்கரவர்த்தியன் அமரர் ராஜாஜியே தமது 'சக்கரவர்த்தி திருமகன்' எர்கு நூலில் அழுத்தும் திருத்தமாக எடுத்துக்காட்டியள்ளார். மனவியரைப் பிறவிடம் பறிகொடுத் தவர்கள் ஒத்து உணர்ச்சியாட ஒன்று சேர்ந்தனர். இராமனுக்கும், சுக்கிரவனுக்கும் நட்டி ஏற்பாடு வெறுகாரணம் எதுவுமேயில்லை. தருமேமோ அதருமேமோ தலை ஆட்சியைத் தமிழ் பரதனுக்குத் தாரை வார்த்த இராமன், வாரியின் ஆட்சியைப் பலாத்காரமாகவே சுக்கிரவனுக்குப் பரிசாக்கக் கூட்சிறான். துணைக்கு சுக்கிரவனது வானர சேனைப்படையின் உதவியைச் சீதையைத் தேடுவதிலும், இராவணனுடனான யுத்தத் திலும் உதவிபுரியுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறான்....!

இந்குப் பின்னரும் சுக்கிரவன் என்ன செய்தான்? ஆட்சியுரிமையைப் பெற்றுக் கொண்டதும் இராமன் விதித்த காலக்கெடு முடிந்த பின்னரும் சித்கிந்தையில் அரசபோகத்திலும், வானரமகனின் சிற்றிசெபல்லைகளிலும் பொழுதைக் கழிக்கின்றான். அளவுக்கு மீறிந்றவுருந்தி மலர்ப்படுக்கையில் பருவமங்கையர் தரும் 'இன்பக்கதகதப்பில்' தன்னைமறந்து காலங்கழிக்கிறான். இவனது இச்செயலை நினைந்து அனுமதும், அங்கதனும் ஏனைய வானர சேனைத்தலைவர்களும் வெய்துயிர்கின்றனர். காலங்கடந்ததும் இராமன் சினம் மூழப்பெற்றவனாகி இலக்குவனைச் சுக்கிரவனிடம் அனுப்புகிறான். "வாலியை டட்டுமல்ல, சொன்னவாக்குறுதியை மறந்து தூங்குகின்ற உன்னையும், வானரக்கட்டத்தையுமே

ஒரே அம்பினால் ஒழித்துக்கட்டிவிடுவேன் என்று உணர்த்திவா" என்று அனுப்புகிறான்

எப்பொழுதும் அண்ணன் சொல்மீறாத இலக்குவன் ஆராச் சினத்துடன் சிட்டிநிலைத்தயை அடைந்த போது அனைவருமே அஞ்சினர். அனுமன், அங்கதன் ஆசிய இருவரும் செய்த புத்தி பூர்வமான யுத்திகளினால் வாலியின் மனவியான தாரை தனது தோழியருள்ள வெளியே வந்து நயவுரை புகன்று இலக்குவன் சினத்தை ஆற்றுகிறான். அவளது தோற்றும் இலக்குவனுக்கு தசரதனை இழந்த தனது தாயாரின் நிலையை மனக்கண்முன் கொணர்கிறது. சினம் சிறிது நீங்கப்பெற்ற இலக்குவனை அனுமன் சுக்கிரவனிடம் அழைத்துச் சென்று, அவனை இலக்குவனிடம் மனிப்புக் கேட்கச் செய்ததுடன், இலக்குவனுடனேயே இராமனிடம் செல்லச் செய்கிறான். சுக்கிரவன், அனுமன் அங்கதன் மூவரும் முதலில் இலக்குவனுடன் சென்று இராமனைத்தாரிசித்து, தம்பிழைக்கு மனிப்புக் கேட்டு, அவன் ஏவலில் நிற்பதாகப் பணிந்து வேண்டினார். அதுகண்ட இராமனும் மனங்குளிர்ந்தான். இங்கே நாம் நோக்க வேண்டியது உளவியல் ரீதியாக இராமனும், சுக்கிரவனும், திரிசடையும், வீட்னனும் ஒரே தன்மைத்தராகவே காணப்படுகின்றனர். அரசியல் அதிகார வெறியும், சிற்றின்பக் கேள்கிகைகளும் அவர்கள் முன்னே படாம் விரித்து ஆடுகின்றன. தெய்வத்தன்மை என்ற போர்வை ஒன்று இல்லாவிட்டால் இவர்கள் மிகமிக் சாதாரணர்களே. அதிலும் அனுமதுக்குச் சீதை பற்றி இராமன் கூறிய அங்க அடையாள விபரங்களும், அனுமதுடன் சீதை பேசிய பாண்மையும், அனுமன் கூறிய மாறுத்தரங்களும் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் எல்லைக்குத் தொல்லைத்தருவனவாம். எனினும் காப்பிய அமைதிகருதிக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கூறியவற்றை நாம் ஏற்றுக் கொள்வோமாக. இந்த நிலையிலே தான் போர்க்களம் புகுந்த கும்பகருணைத் தம்பக்கம் சேர்த்துவிட்டால் பெரிதும் நயன்பயக்கும் என்று சுக்கிரவன் கூறிய கூற்றை இராமனும் ஏற்றுக் கொண்டான். அதற்கையைத் தன் முன்னேவற்று

நின்ற வீட்டினைப்பார்த்து மூவுலகும் வியங்கும் முடிவில் பேராற்றலுள்ள கும்பகழு வண்ண பேசுகின்றான். வீட்டினன் கண்களிலே நீர் தாரை தாரையாக மல்கத “தள்ளாரிய பெருநீதி தனியாறு புகமண்டும் வள்ள லான” கும்பகருணன் கூறுகின்றான்.

வீட்டினன் முன் வைத்த சான்றுகள் எல்லாம் கும்பகருணனது மாணவீரத்தின் முன் பொடிப்பொடியாக உதிர்ந்தன. அதே நேரத்தால் மாசுமறுவற்ற அவன் மனமும் தம்பி என்னும் பாசத்தால் தடுமாறியது. அண்ணன் அரக்கர் கோணை எண்ணினான். மாதரசி மண்டோதாரியை எண்ணினான். மாபெரும் வீரர்களான இந் விரசித்து, அக்குமாரன், அதிகாயன் முதலாய் பற்பல வீரர்களை எண்ணினான். தருமம் பிழைத்தது தான் தம்புன் செய்கையாக. ஆனால் தான் பிழைத்துவிட்டால் அரசருக்குரிய தனித்துவமான பெருவீரமண்டேரா பிழைத்துவிடும் என் மனம் சாம்பினான். ஓந்த மாணிடனான இலக்குவன் தன் துங்கை சூரியபனகையை மானபங்குப்படுத்தியலூ எண்ணினான். அவன் இதயம் ஏரிமலைஶாகக் கண்றது.

கும்பகருணனது எனப்பக்குவம் அறத்தின் பாற்பட்டது. மறத்தின் மேம்பட்டது. எனவிலும் பிறநுக்குக் கேடு சூழ நெஞ்சம் அவனது. மண்ணையும், விண்ணையும் இடிக்கும் தோள்களும், மாற்றலர் எண்டு மறுகும் தோற்றமும் பெற்ற பெற்றியனான அவன் இராவணன் பாற் கொண்ட பாசத்தில், இராமன் மீது இலக்குவன் கொண்ட அங்பினிற் சிறிதும் தாழ்ந்தவன் அல்லன், பறங்மனன் நோக்காப் பேராண்மை யுடையவன். பதவி வேட்டைக்காக்கத் தன்னைப் பணயம் வைக்காத பண்பினான். மறவியும் அவனது விறவினைக் கண்டு மருள்வான். அவன் நெஞ்சத்தில் நிலைத்திருந்ததெல்லாம் இலக்கைவேந்தனின் கொற்றமும், செற்றமும் கோடக்கூடாது என்பதும், அரக்கர் குல வீரமும், தீரமும் அணையக் கூடாது என்பதுமே. இதற்கு மாறாக நிகழ்ந்த சில நிகழ்வுகள் அவனுள்ளத்தை வருத்தின தம் முன்னோன் செய்த பிழையும், தம்பிவீட்டின் நிலையும்

துங்கை சூரியபனகை மானக் கேடுற்றதும், பெருவலிபலைத்த இராமன் தருமமே துணையாகத் தன் இளவலூடனும், வாளரச் சேனையுள்ளும் யுத்தகள்த்தில் நிற்பதுவும், இலங்கை வேந்தன் முதன் நாட் போரில் வறியனாக இலங்கை மீண்டதும், நான் புகன்ற அறிவுரையை ஏற்கமறுத்ததும், போரிலே அரக்கர் புககம் அவதியுறும் என்ற தீர்க்கதறிசனமும் அவனது நெஞ்சை நெகிழ்த்தன. எனினும் அரக்கர் கோன் தம்பியாகிய அவன் இலங்கை அரசினை நக்சி, நிலையில்லாத நீர்க் கோல் வாழ்க்கையை நம்பி, என்றும் அழியாத மானவரத்தை மண்டியிடச் செய்ய விரும்பினான் அல்லன். பரதனிலும், இலக்குவனிலும், குகனிலும் ஏனைய இராமன் பக்கத்து வீரன் எவரிலும் காணமுடியாத சிறுப்புகள் ஒருங்கமைந்த ஒப்பற்ற பெருவீரனாக உள்ளத்திலும், வீரத்திலும் உயர்ந்து விளங்கினான் கும்பகருணன் ஒரு தத்துவ ஞானியைப் போல அல்ல தத்துவ ஞானியாகவே மாறித தனது தம்பி வீட்டினுக்கு அந்த உண்மையைத் தெருட்டி னான்.

“நீர்க் கோல் வாழ்வை நச்சி நெடிதுநாள் வளர்த்துப் பின்னைப் போக்கோலம் செய்துவிட்டாற்கு உயிர்கொடாது அங்குப்போகேன் தார்க்கோல மேனி மைந்த என்றுயர் தவிர்த்தி ஆயின் காரக் கோல மேனியானைக் கூடுதி கடுதின் ஏகி !”

என்ற வரிகளில் அவனது தன்னலந் துறந்த வீர நெஞ்சம் வெளிப்படுகிறது. போரில் வாழ்வதும், வீழ்வதும் இயல்பே. “என்னை நம்பிப் போக்கோலம் செய்துவிட்ட எம்முன்னவனுக்காக உயிர் கொடுப்பதல்லால் வேறொரு கருமமும் எனக்குத் தெரியாது என்று வீரவுரை புகன்றான் கும்பகருணன். “அம்மட்டோ; முன்று உலகங்களையும் ஒரு சேர ஆட்சி செய்த ஒருவனான இராவணன், வண்டுகள் மொய்க்கின்ற அழகிய மலர் மாலையை அணிந்த வீரனாகிய இராமன் சுட்டெரிக்கும் அம்புகளைச் செலுத்தும் போது சுற்றிலும் வாடுகின்ற கொடுஞ்சேநாயோடும், மற்றுள்ள சுற்றித்தாரோடும்,

உடன்பிறந்த தம்பி அருகே இல்லாமல், பங்கவரர்கள் தேவரும் பிறரும் பார்க்குமாறு அநாதையாகமன்மீது மாண்டு சிடப்பதற்கு உரியவனோ?

“தூம்பி அம் தொடையல் வீரன் கடுகலை துரப்பச்சற்றும் வெம்பு வெஞ் சேண்டயோடும் வேறு உள் வீண்குரோடும் உம்புரும், பிறரும் ஓன் ஒருவன் முவலங்க ஆண்டு தமியிரின்றி மாண்டு சிடப்பனோ தமையன் மன்மேல் !”

என்று தன்னை மறந்த ஆவேசத்தில் ஆரப்பரிக்கிறான். தனது வீரத்தை என்னி, வீடையனின்துரோகத்தை என்னிய வீரார்த்த, சொன்மழை பெய்கின்றான்.

“செம்பு இட்டுச் சொத் தினுசித்திரு நங்க செல்வந்தெறி வெம்பு இட்ட தெரியன் எம்முன் உயிர் கொண்ட பகையைவாழ்த்தி அம்பு இட்டுத் துங்காக் கொண்ட புண்ணுடை நெஞ்சோடுதய கும்பிட்டு வாழ்கிலென் யான் கூற்றையும் ஆடல் கொண்டென்”

என்று வீரமுழக்கன் செய்கிறான். போர் வீரன் விரும்புவது இது ஒன்றைத்தானே . வெற்றி அல்லது வீரமரணம். எது, எதற்காகவோ என் தமையனின் உயிர் கொண்ட பகையை வழித்தி வாழ்வதா? அதுவும் நானா.....? கூற்றையும் ஆடல் கொண்ட இந்தக் கும்ப கருணனா அப்படி மாறுவான்?

இப்பொழுது கும்பகருணன் தத்துவங்கள் செருக் கிலிருந்து விடுபட்டு வீர மோட்சம் அடைவதைய போர்க்குண்டத்தின் சிகரமாக விளங்குகிறான். அனுமன், அபகதன், சக்கீவன், இராமலக்குவனர்கள், நீலன், சாம்பவான் மற்றும் குரங்குச் சேணைகள் அனைவரும் மூடுபனிபோல பறைய இவ்வுலகைச் சுற்றி வருகின்ற சூரியன் போல நான் எளங்குவேன் என்று அடித்துக் கூறுகிறான்.

ஆவகாலவிடத்தைக்கண்டு அஞ்சி ஓடிய தேவர்கள் போல என்னைக்கண்டு வானர சேணைஷ்டவும், உலகமுமே பிரளயகாலம் வந்துவிட்டதென்றெண்ணி ஓடவும் நான் என் குலத்தைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு காற்றாடி போலத்திரியோன். இராமன் ஆயினென், இவ்குவுன் ஆயினென், அல்லது வேறு எவராயினுமென் என் எதிரே வந்து நிற்கட்டும். அவர்கள் உயிரோடு மீள் விடாமல் அழித்து விடுவேன் என்று அறை கூவினான் கும்பகருணன். ஆகவேண்டியது உரியகாலத்தில் ஆசியேதீரும். அழிய வேண்டியதும் அவ்வாறே ! எனவே எம்மைறினைத்து இரங்காமல் இங்கிருந்து செல்ளன்று வீடையனைப் பணித்தான் அப்பெருவீரன்.

இவ்வரை கேட்ட வீடையன் தன் தமையனான கும்பகருணனை மீட்டும் விழுந்து வணங்கவும் தம்பி மீதுள்ள பாசம் மீதூரக் கும்பகருணனும் அவனை இறுக்கத்தமுவி மேலும் பேசதற்கு எதுவும் இல்லை யென்பதனையுணர்த்த விபீடையும் மீண்டும் இராமனிடம் சென்றான் ! சென்று “கும்பகருணன், குலமானம் தவரிக்க மாட்டான்” என்றலும், இராமன் வீடையனைப் பார்த்து “உன் கண்முனையே உன் அன்னைன் அறுத்து வீழ்த்துதல் இனியதன்று என்பதால் இவ்வாறு ஏவினேன். இனிநாம் செய்யக்கூடியது ஓன்று மில்லை. விதியை விலக்குவார் யார்? என்று வீடையனுக்குத் தெற்றம்புகள்றான்!

இவ்வாறிருக்க அரக்கர்ப்படையும், குரங்குப்படையும் கோரமாக மோதிக் கொண்டன. தேர்கள் ஓடின. குதிரைகள் ஓடின, யானைகள் ஓடின, இரத்த ஆறு ஓடியது. கொடி கள் ஆடின, உடற் குறைகள் ஆடின, பேய்கள் ஆடின, ப்ருந்துகளும் மற்றும் பறவைகளும் வானத்தே வட்டமிட்டு ஆடின. தேவர்கள், மற்றும் மூவர்களும் அஞ்சிஆடினா.

V கும்பகருணன் போர்

கும்பகருணன் தனது சீயக் கோ. டபநக்கும் தேரில் காற்றிலும் கடிது ஓவர்ந்து களத்திலை வந்தான். அவன் வந்ததெரின் வேகத்தைத் தாங்கமாட்டாமலே வானரக்கூட்டத்தில் பாதி அழிவற்றது. பாதி அஞ்சி ஓடிம்று. கும்பகருணன் தனது வேவின் நுணியில் படித்துள்ள இரத்தத்தினைப் பார்த்துபடியே வந்தானேன்று தூசிபாலப்பற்றது மாழும் குரங்குப்படை கலைப்பார்த்தானில்லை. அவன் நீண்டதடக்கைகள் பேரர்க்களம் எங்கும் பரவிந்தன. அதப்பட்ட வானரரக்களையெல்லாம் பற்றி யெடுத்து ஒன்றுடனொன்று மோதிக் கொன்றான். சிலவற்றைப் பிடித்து மலைகளில் மோதுவான். விண்வெளிகளில் வீசவான். கடவிடத்தே, புகும்படி ஏறிவான். கால்களால் உதைப்பான். சாந்தாழும்படி அரைப்பான். ஆத்திரமிகுதியால் ஆயிரக்கணக்கான வானரங்களைத் தன் வாயில் போட்டு மென்று உமிழ்வான். இன்னும் பல்லாமிரவற்றைப் பற்றியரைத்துச் சந்தனம் போலத் தன் எல்லையற்ற பருத்த உடலில் பூசுவான். நீருக்குள் முழகவைப்பான். நெருப்பினில் வாட்டியெடுப்பான். எட்டுத்திசைகளிலும் விடெடற்வான். புதர்களிலும், மரங்களிலும், கடவிலும், மலைகளிலும், பொன்றிய வானரக்கூட்டங்களின் உயிரிந்த உடல்கள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. வானரர் சேணையோ முடிந்து வட்டது என்ற எண்ணே மே வானரப்படைத் தலைவர்களுக்கு வந்து தித்தது.

இதனைக்கண்ட நீலன் என்ற வானரத்தலைவன் கும்பகருணன்துடன் போருக்கு வந்தான். ஒடு பெரியமலையைப் பெயர்த்தெடுத்துக் கும்பகருணன் மேல் விட்ட நிந்தான். அதனைக் கும்பகருணன் தனது குலப்படையால் கான்தூளாக்கினான். அதுகண்ட நீலன் ஆத்திரம் தாங்காது ஓடிப்போய் கும்பகருணனது தேரிலும், பிறபாகங்களிலும் இடியெனக் குத்தினான்: தனது கால்களால் பலமுறை உதைத்தான்.

நீலன் கைகளும் கால்களும் சலிந்தனவேயன்றி கும்பகருணன் வெள்சீயமாக விளங்குதலைக்கண்டு வெருண்டான். அப்பொழுதே ‘ஒழிந்துபோ’ என்று முழங்கியபடி யே கும்பகருணன் முழுக்கமிட்டு தனது இடக்கண்க்யால் நீலனை அடித்தான். ஆயுதமில்லாமல் நின்ற அவன் மீது இரக்கப்பட்டுக் கும்பகருணன் தனது குலப்படையை ஏவவில்லை. நீலன் ஒலமிட்டபடியே வீழ்ந்தான். அதுகண்ட வாலிகுமாரனான் அங்கதன் நீண்ட ஒரு பெரிய மலையைப் பெயர்த்து வந்து ‘கும்பகருணன் இறந்தான்’ என்று வானவரும் ஏனையோரும் வாழ்த்த அவன் மீது வீசினான். கும்பகருணன் நியிரந்து நின்று அப்பெருமலையினைத் தனது ஒரு தோளிலே எளிதாகத் தாங்கிக்கொண்டான். மலை தூளாகிச் சிதறி வீழ்ந்தது. அங்கதன் அலமந்து நின்றான். அவன் ஆத்திரம் தணியவில்லை. கும்பகருணன் அவன் மீது வளி மிகக் வயிரத்தண்டு ஒன்றை ஏவினான். ஆனால் அங்கதன் அதனைத்தனது பெரியகைகளால் பிடித்துக் கொண்டான். பின்னர் அத்தண்டுடன் கண்கள் தீயேழக் கும்பகருணன் முன்னே வந்து நின்றான்.

கும்பகருணன் அங்கதனைப் பார்த்தான். தன்விழிகளில் தீப்பொறி பறக்க ஏனால்மாக அவனைப்பார்த்துச் சிரித்தான். நீயார? சக்கரீவனா? அவனது புதல்வனான அங்கதனா? இலங்கையைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திய அனுமனா? விரைவில் கூறுக என்று முழங்கினான். அதற்கு அங்கதனும் உன் தமையனான இராவணனைத் தனது வாவினாற் பிளைத்து எல்லாத் திசைகளிலும் தாவிச் சென்று சிவபெருமானை வணங்கிய வாவியின் புதல்வன் யான் என்றான்.

கும்பகருணன் நகைத்தான். “உன் தந்தையை ஒளித்து நின்று கொன்ற இராமனின் சேவகனாக வந்த நீ அதே வேலையை மீண்டும் செய்யாவிட்டால் உலகத்தார் உன்னைப் பழிப்பார்கள். என் மும்முணச் சூலம் உன் முதுகின் வெளிப்புறம் பட்டு. அதுவும் ஒரு வால் போல விளங்கக்

கையும் காலும்தூங்க உயிரிழப்பதற்காகவே இங்கு வந்துள்ளாய்” எனச் சொன்னான்.

இதனால் பெருங் கோபங் கொண்ட அங்கதன் தூன் கொண்டிருந்த வயி தத்தீணால் கும்பகருணனை அடித்தான். அவ்வயிரத்தன்று கும்பகருணனது வலிய மெனியிற் பட்டு நூறு கூறாய் முறிந்தது. அதன் பின்னரும் அங்கதன் தன்னைத்தாக்க வருதல் கண்ட கும்பகருணன் கொடுத்த ஒரே ஒரு அடியினால் பூமாதேவியே கதறியமாறு கத்திக் கொண்டு அங்கதன் கீழே வீழ்ந்தான். ஆத்தரம் அடங்காத கும்பகருணன் தனது சூலப்படையைக் கையில் எடுத்தான். அதுகண்ட அனுமன் கும்பகருணன் முனை வந்தான். பெருமலை ஒன்றைப் பெயர்த்து வந்து கும்பகருணனது நெற்றி மீது பதியமாறு வீசி ஆர்ப்பரித்தான். நெற்றியில் பதிந்த அம்மாபெரும் மலையைக் கும்பகருணன் ஒரு சிறு உருண்டையை எடுப்பது போல எடுத்து. அனுமன் மார்பினில் ஏறிந்து தன் திரண்ட தோள்களைத்தட்டி ஆர்ப்பரித்தான்.

வானரர் அங்கதனைப் பாதுகாப்பாகத் தூக்கிச் சென்றனர். மீண்டும் ஒரு மாபெரும் மலையைப் பெயர்த்தெடுத்த மாருதி கும்பகருணன் பார்த்து இவ்வாறு கூறினான் “இந்த மலையை உண்மீது ஏறிவேன். கண்ணிமைக்கும் பொழுதில் உன் ஆற்றல் அழியும். அவ்வாறு நேராவிட்டால் உன்வலிமை பெரிது. அதன் பின்னர் நான் உள்ளுடன் போர் செய்யமாட்டேன்!” அதனைக் கேட்ட கும்பகருணன் நகைத்தான். “நீ வீசும் மலையைத்தாங்குவது மட்டுமல்ல சிறிது தளர்ச்சியடைந்தாலும் நான் உனக்குத் தோற்றவன் ஆவேன். எங்கே அந்தமலையை வீசு!” என்றான். அனு மன் ஆத்திரத்துடன் வீசியதும் அம்மாமலை கும்பகருணன் தோளில் பட்டுப் பொடிப் பொடியாக உதிர்ந்தது கும்பகருணன் முன்னரைப் போலவே நகை செய்தவாறு நின்றான்.

இதனைக் கண்டதும் அனுமன் அயர்ந்தான். இவனது வலிமைக்கு எட்டுத்திக்கு மலைகளும் இணையாகா. இவன் அழகிய தோள்களை எவராலும் அங்கக்குழியாது. ஒருவேளை இராமனு அம்புகள் இவனைப் பிளக்க நினைத்தால் பிளக்கலாம் என்று எண்ணியபடியே அனுமன் அந்த இடத்தை விட்ட கண்றான்.

வானரர் சேனை தாறுமாறாக அழிந்து விட்டது. அங்கதன் மயங்கிவிழுந்தான். அனுமன் தோற்று வந்தான். இவற்றைப்பார்த்த இலக்குவன் கண்கள் கோபத்தால் சிவந்தன. அரக்கர் தானை மீது அடுசிலை தொடுத்து ஆயிரமாயிரம் பகழிகள் பெய்து ஆரவாரித்து நின்றான். அரக்கக்கேசேனை பலமாகப் பாதிக்கப்பட்டது அரக்கக்களிர் பல்லாயிரவர் தமது மங்கலநாளிமுந்தனர் என்று கம்பர் கூறுகின்றாரா! இவ்வாறு இலக்குவன் செய்த கொடும் போரைக்கண்டு கும்பகருணன் வியந்தான். ‘தீரிபுரங்களை ஏரித்த சிவபெருமான் போலவன்றோ’ இவன் விளங்குகின்றான் என்று எண்ணினான். உடனே காற்றிலும் கடிது செல்லும் தனது தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு இலக்குவன் முன்வந்தான் கும்பகருணன். இருவருக் குமிடையே பெருஞ்சமர் முண்டது. இலக்குவன் அனுமன் தோளில் ஏறிப்போர் செய்தான். வானரர் கூட்டம் ஆரவாரித்தது. இலக்குவனும் கும்பகருணனும் நேருக்கு நேர முகங் கொடுத்து வீரவாதம் செய்தனர்.

“நீ இராமனுக்குத் தம்பி. நான் இராவணனுக்குத் தம்பி. நாம் இப்போது போரிடப் போகிறோம். தேவர்களும் இதனைப்பார்க்க வந்துள்ளனர். நாம் போர் முறைகள் கடவாத மரபுக்கமையப் போர்வினைப்போம். எங்கள் ஒரே தங்கையை குற்றமற்றவைளை - கொடுங்கோப வெறிகொண்டு அவளது மூக்கினையும், கூந்தலையும் அறுத்தவன் நீ. உனது கைகளை இந்த மன்னில் நான் வீழ்த்துவேன். முடிந்தால் காத்துக் கொள்ள!” என்று முழங்கினான் கும்பகருணன்! அதற்கு இலக்குவன் விடைக்காது “ஏன் வில்லினாலேயே இவற்றுக்குப் பதிலளிப்பேன்!” என்று கொடிய யுத்தத்தைத் தொடங்கினான்.

பெரும்போது குழந்தது. மாறி மாறி இருவர் விடும் பகழிகளை இருவரும் அறந்தெறிந்து ஓய்விலாச்சமரில் சீம்பட்டனர். கும்பகருணது அம்புமழையால் வானரக் கூட்டம் வலியிழந்து சூழித்தைக்கண்டு வருந்திய இலக்குவன், அனுமனின் வருத்தத்தைக் கண்டு மேலும் ஆவேசமுற்று, மழையென்ப பகழிகள் தூர்தது கும்பகருணனது தேரையும், யானைகளையும், பூதங்களையும் கூறு கூறாக அழித்தான். கும்பகருணன் வில்லும் அழித்தது.

இதனால் அளவிடற்கரிய புகாபாவேசத்தனாகிய கும்பகருணன் “இன்சிற இந்த இலக்குவன் உயிரைக்குடிப்பேன்” எனத் தனது சூலப்படையுடன் நிலத்தில் சூதித்தான். இலக்குவனும் அதற்கமைய அனுமன் தோனினைவிட்டிருங்கி நிலத்திடை வந்தான். மீண்டும் வானரர் சேனை ஆரவாரம் மிக்கது. அப்போது இராப்ணன் தன்தம்பியாகிய கும்பகருணனுக்கு உதவ மேலும் கடலனையை பெரும்படையினை அனுப்பினான். அவற்றின் எண்ணிக்கை அளவிறந்தது. அப்படையினைக் கண்டதும் மீண்டும் வானரர் கூட்டம் நிலை குலைந்து ஒடியது. இலக்குவனும் கும்பகருணனுடன் போர் செய்ய விரும்பாமல் புதிதாக வந்த அரக்கர் சேனையை அழிக்கப் புகுந்தான். இதுகூடக் கும்பகருணன் வீரத்திற்கு இலக்குவன் அஞ்சியமையேயே புலப்படுத்துகின்றது; போர்க்களும் ரதத்தளமாகிக்கிடந்தது. சீர்கள் தலைகள், கைகள், காலகள், சூதிரைகள், யானைகள், யாளிகள், பூதங்கள், தோனின் உலைத்த பாகங்கள் யாவும் பெருக்கெடுக்கும் விரதத ஆற்றினால் அள்ளப்பட்டு பெரிய கடலிடத்துக் சென்று சேர்ந்து ஒதுங்கிறந்றான். இந்திலையிலும் போர் உகிரமாகப்போனதைப்பெற்றது. அப்பொழுது சுக்கிரீவன் கும்பகருணனோடு போரிட வந்தார். அப்போரினைப் பார்க்கத்தேவர்களும் விண்ணனில் விழுந்தார்.

“சுக்கிரீவன் பொரும்பாலையோன்று எடுத்து கும்பகருணன் மீது வீசினான். அதாருவாலயோ மாமலை. அறிவேல யானைகளும்

மலைப்பாம்புச்சுறும் குடியிருந்தனா....! அப்பொருமலையைக் கும்பகருணன் தன் உள்ளங்கையால் பற்றிக் கொண்டான். அதுகண்ட அரக்கர் சேனை எழுப்பிய வாழ்த்தொலி விண்ணணையும் மண்ணையும் நிலைத்தது. கும்பகருணன் பின்னர் அந்த மலையை சுக்கிரீவன் கண்முன்னேயே மாவைப்பிசைவதுபோலவே பிசைந்து எறிந்தான். அது கண்ட தேவர்கள் நடுநடுங்கினர். சீற்றந்தாளாத கும்பகருணன் தனது குலப்படையைச் சுக்கிரீவன்மீது ஏவுதலும் அனுமன் பாய்ந்து வந்து அதனைப்பற்றி முறித்தான். குலம் முறிந்த ஒலி அண்டத்தைப் பிளந்தது. அது கண்ட கும்பகருணன் அனுமனப்பார்த்து நீ பெருவீரர்களில் ஒருவன் தான். நீ என்னோடு வந்து போரிடு. போரில் நீ சொன்னபடி நான் செய்வேன். என்று சூறிப்புன்முறவுல் பூத்தான். அனுமனோ “முன்பு உன்னை எதிர்த்துப் போரிட மாட்டேன் என்று சூறிப் போரை முடித்துக் கொண்டேன். இனியும் வந்து போரிடுவது சிலமுபாகும்” என்று சூறி அவ்விடம் விட்டகன்றான். கும்பகருணன் சூலப்படையை இழந்தான். வேறு ஆயுதம் பெறவுமில்லை. களத்தைவிட்டு அகலவுமில்லை. அப்பொழுது சுக்கிரீவன், கும்பகருணன் மீது பாய்ந்து அவனைத் தன்வலிய கைகளால் குத்தினான்.

போரெனில் இரும்பினும் இருகிய இறயம்படைத்த சூம்பகருணன் சுக்கிரீவனைப் பார்த்து! உன் வீராம் சிறந்தது. என்று சூறியபடியே அவனை நெருங்கி இருக்கிட்டித்தான். முறையாகப் போரிட்டான். சுக்கிரீவன் அறிவுதளர்ந்து மூச்சித்து வீழிந்தான். அரக்கர் சேனை ஆரவாரிந்தது. கும்பகருணன் சுக்கிரீவனை அப்படியே வாரி எடுத்து இலங்கை ஏகத் தொடங்கினான். இது கண்ட வானரச் சேனை இராமன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி ‘இனி எமக்கு அரசர் யார்?’ என்று சூக்குரவிட்டு. ஆயிரம் பெயர்கள் சொல்லி இராமனை அரச்சித்தனர். இராமனும் “எனது சிறந்த நன்பனான் சுக்கிரீவனைக் கும்பகருணன் இலங்காடிரிச்சு எடுத்தேகுவானாயின் பெருங்கேடுகுழுமும்” என நினைத்து வானரர் குரலுக்கு இசைந்து,

தலை வில்லை வளைத்து அம்பு மழை பொழிந்து மண்ணிலும், விண்ணிலும் கும்பகருணன் செல்லும் வழிகளைத் தடுத்து நின்றான்.

இராமனு அம்பு மழையால் திக்குகள் மறைந்தன. குரிய ஒளியும் மறைந்தது. மண்ணும் ஒரே இருட்டாக மாறிவிட்டிருந்தான். இதனைக்கண்ட கும்பகருணன் ஆற்றாத பெருஞ்சினத்தோடு திரும்பிப்பார்த்தான்!

பேரழகுபெற்றவளாகிய இராமனைக்கண்டதும் கும்பகருணனது மனதிலே எழுந்த சீற்றம் நெருப்பெனக் கான்றது. அவன் வாயிதழ்கள் துடித்தன. புயங்கள் நெடுத்து உயர்ந்தன. அவன் எழுப்பிய வீரமுகக்கத்தால் மலைகளும், காடுகளும் சரிந்து வீழ்ந்தன குரங்குக் கூட்டத்திற்காகவன்றோ என்னை ஏதிக்கவந்துள்ளாய் உன்செயல் மிகவும் நயக்கத்தக்கது என்று நவீன்றான், நகைத்தான், அடலேறனைய கும்பகருணன்!

VI இராமன் - கும்பகருணன் போர்!

கும்பகருணன் இராமனைப் பார்த்து கூறினான்; “நான் பெருவீரன். எனக்கு இமுக்கு ஆகக்கூடாது என்பதால் உன் தம்பியாகிய இலக்குவர் மீது கோபம் செய்களவில்லை. அவனுக்கு வாகனமாக வந்த அனுமன் தீரு கோபம் கொள்ளவில்லை. உன்னை விரும்புகின்ற, வாலிய ஸ் தம்பியாகிய சக்கிர்வன் மீதுகூடக் கோபம் கொள்ளவில்லை உன்னையே நான் தேடி தீரிந்தேன். உன்செனை எனக்கு முன் பற்கழுதியாது. உன்தம்பியே ஒதுங்கி ஓடிவிட்டான். அனுமன் அஞ்சி நடுங்கி அகன்றான். வெறும் வாய் வீரம் பேசிய இந்தச் சக்கிர்வனை ஒரே அடியினால் மூச்சிகைச் செய்து எடுத்து வந்தேன். இப்பொழுது நீ இந்த வாராத்தைக்காக்க என் முன் வந்து நிற்கிறாய். உன்னிடம் போர் படிந்து என் அண்ணன் மனதிலுள்ள கவலையை மாற்றுவேன். இந்தச் சக்கிர்வனை எனது

பிடியிலிருந்து விடுவிப்பாயானால் சீதையையும் விடுவித்த வனாவாய்: “என்று ஆர்ப்பாரித்தான் கும்பகருணன். இதனைக் கேட்ட இராமன் புன்னகை புரிந்தான். “சக்கிர்வனை எடுத்துவந்த உன்தோள்களை அறுத்து வீழ்த்தாவிட்டால் நான் உனக்குத் தோற்றவன் ஆவேன்” என்று ஆவேசமாக முழங்கினான். இதன்பின் இருவருக்கும் கொடிய போர் முண்டது. இராமன் தனது அம்பப்ராத்துள்ளியிலிருந்து கும்பகருணனை நேர்க்கி அம்புமாரி பெய்தான். கும்பகருணனது நெற்றியிலும், தலையிலும் இராமபாணங்கள் ஊடுகுவின. இரத்தம் ஆற்று நீராக வடிந்து இடியது. அதனால் உணர்வு வரப் பெற்ற சக்கிர்வன், கும்பகருணனது முக்கையும், காதுகளையும் கடித்து எடுத்துக் கொண்டு வானர சேனையைச் சென்றடைந்தான். குரங்குப்புத்தி இது வென்பதற்கு வேறு என்ன சான்று வேண்டும்?

இராமபாணங்களால் அயர்ந்த கும்பகருணன் சுயவுணர்வினை மிகவிரைவில் பெற்றதும் தனக்கும், அரக்கர குலத்துக்கும் நேர்ந்த இழுக்கை எண்ணினான். கேடகமும் வாழும் ஏந்தி வந்தான். அவனது வாளின் சமூர்ச்சியால் விண்மீன்கள் உதிர்ந்தன. ஆதிசேடன் நெளிந்து வளைந்து பூமியை அதிரச செய்தான். அவனது ஆரவாரம் எல்லையற்றுப் பெருவி. அனைவரையும் அஞ்சி நடுங்கவைத்தது. குரங்குப் படைகளை வாளினாலும், கேடகத்தாலும் கொன்று குவித்தான். எங்குபார்த்தாலும் குரங்குப் படையே இந்துகிடந்தன. இதனைக்கண்ட சாம்பவான் இனியும் கும்பகருணனைக் கொல்லாவிட்டால் நம்பக்கவில் எவரும் எஞ்சவாரிலர் என்று இராமனிடம் பணிந்து வேண்டியனான், தூண்டினான்!

“இராமனும் ஒருமுடிவு காண்பதே நன்று’ என்று களத்திடை நன்னினான். இருவர்போரிலும் நீண்ட நேரம் படைக்கலன்கள் பேசின. இராமபாணங்கள் தாறுமாறாக முறியடி கும்பகருணன் சிதற அடித்தான். கும்பகருணனது வாளி இராமன் துண்டாக்கவே அவன் அக்கணத்தே மற்றெ வயிரவாள் பற்றி முழக்கமிட்டான். இராமன் மீண்டும் அவனது

வாயிய வாளையும்! கேட்க்கதையும் பல்லட்டம்; பகழிகள் செலுத்தி அழித்தான். அப்பொழுது மீண்டும் இராவணன் அனுப்பிய பெரும்படை களத்தினை வந்தது.

குதிரைப்படை, தேரைப்படை, யானைப்படை, காலாட்படை ஆகிய நாற்படைகளும் குழந்து நிற்க கும்பகருவை கூற்றையும் ஆடல் கொண்ட வீரனாகக் களத்திலே நினித்துறிந்றான். இராமன் அப்படைகளை எதிர்த்து நின்றான். கும்பகருணனும் தனிடத்தேயுள்ள அளவற்ற சக்திபொருந்தை முச்சிலைச் சூல்ப்படையை ஏந்திவந்தான். அப்பொழுதும் அவனால் அரக்கர்தானை அழிவதனைத் தடுக்கமுடியவில்லை. இராமனது சரமாரியால் தன் பெரும் படை ஒழியத் தனித்துறிந்ற கும்பகருணனைப் பார்த்து இராமன் இவ்வாறு சொன்னான். “உன்படை வீரர்கள் அழிந்தனர். நீ தலையே நிற்கிறாய். நீதிமானாகிய வீட்டினங்களுடன் பிரந்தவன் நீ. அதோல் உன்னைக் கொல்லாமல் விடுகிறேன். திரும்பிச் செலுக்கா பா? அல்லது இப்போதே என்னுடன் போரிட்டு இறக்கிறாயா? உன்கருத்து என்ன? நீ செய்த பாவங்கள் தீரவில்லை. வீட்டினன் மூலம் அழைத்த போதும் வரவில்லை. எல்லாவகையான் செல்வமும் உணவிட்டு நிங்கலாயிற்று. நீண்ட உறக்கட்டுள்ளின். இறப் பதற்காக இங்கே வந்துறிந்றினாய்கூடும் கிடையே. கேட்ட கும்பகருணன் கூறினான் – “நீ கூறியவெல்லாம். இருக்கட்டும். உங்களாலே முக்கிழந்த சூரபனங்கைபோல, நாடும் முக்கிழந்து காதினந்து நிற்கிறேன். எனது நீதியுரையை எம் முன்னவன் கெட்டானில்லை. மானமிழந்து பகைவர் நாயக்க கும்பிட்டு வாழும் வாழ்க்கையை நான் கணமும் விடுபட மாட்டேன். மாறாக, உங்கள் தோலையும், தலையையும் வாளினால் குணித்து உயிரினைப் பருகி என் அண்ணன்மூச்ச, சீதையின் அழகை அவனுக்குக் கொடுப்பதற்கே ஏந்துள்ளேன். பேடியரைப்போலப் புலம்புவது என் போன்ற சுதந் வீரர்களுக்குத் தகுதியாகாது. இத்தகைய புன் மொழிகளைப் புகல்வதும் உன் போன்றோர்க்குத் தகுதியாகாது !”

இவ்வாறு கூறிமுடித்தகும் தனது கொடிய சூலப் படையை வலக்கையிலிருந்து இடக்கைக்கு மாற்றிக் கொண்டு, வலக்கையால் மாபெரும் மலையொன்றினைப் பெயர்த்தெடுத்து விண்ணனில் எழுந்து. தீப்பொறிபறக்க இராமன் தலை மீது வீசினான் கும்பகருணன்.

ஆனால் இராமனது அம்பு அம்மலையைப் பொடிசெய்தது. அவன் கைவேலினைத் துண்டாக்கியது ஒவ்வொரு அம்பு. இராமன் தனது அம்புகள் கும்பகருணன் மீது பட்டு முறிகின்றனவே தவிர அவனது நெஞ்சைப்பிளக்க வில்லையே என்று அவதியுற்றான். பின்னர் ஆராய்ந்து ‘இது சிவன் அளித்த கவசம்’ என்று ஓரந்து அதற்குரிய அம்பினைச் செலுத்தி அக்கவசத்தை அறுத்தான் இராமன். அக்கவசம் மேற்குமலையை வலம்வரும் குரியன் விழுந்தது போலக் கீழே விழுந்தது | கவசம் இழுந்ததும் கடுஞ்சினங்க் கொண்ட கும்பகருணன் வலிய நீண்ட கதாயதும் ஒன்றினைப் பற்றிக் கொண்டு குரங்குப் படையைச் சாந்து போல அரைத்தான். இராமன் அக்கதாயுதத்தையும் தன் அம்புகளால் துண்டுபடச் செய்தான். கும்பகருணன் மீண்டும் வாஞ்சும் கேட்கமும் கொண்டு தோன்றினான். குப்பகருணன் இவ்வாறு வாளை ஏந்தியதும் வானர சேனை எல்லா வழிகளாலும் ஒழியது. தேவர்களும் தலைநிமிர்ந்து பார்க்கமுடியாமல் தம் தலைகளைக் குனிந்து கொண்டனர். இதைக்கண்ட இராமன் கும்பகருணனது வலக்கரத்தை தன்வளிய அம்மினால் துணித்தான். தோன்டன் துண்டிக்கப்பட்ட வலது கரத்தினையே வலிய ஆயுதமாக மாற்றிக் கொண்டான் கும்பகருணன். அந்தக் கரத்தினாலேயே பல்லாயிரக்கணக்கில் குரங்கு வீரர்களைக் கொண்டு குவித்தான். அவனைப் பணிந்து உயிர் பிழைத்தவர் தவிர, எஞ்சியோர் யாவரும் இறந்துபட்டனர் இராமன் பக்கத்திலிருக்கவே இவ்வாறு குறாவளியாகக் கும்பகருணன் போரிடுதல் கண்டு இராமனே அயர்ந்தான். ஏற்றுப் போகாத கையைக் காட்டி ஒழும் அந்தப்போன்கையே இராமனுக்கு அப்பாயமாகத்தெரிந்தது.

தேவர்களும், வானரரும், கும்பகருணன்து இடக்கரத் தையும் துணித்திடுக என்று இராமனிடம் இரந்தனர். இராமனும் அதற்கிணைந்து கும்பகருணனின் இடக்கரத்தையும் துணித்து கடவில் ஓர் அனை அபைந்திருப்பது போல வீழசெய்தான். இப்பொழுது கும்பகருணன் தனது இருகரங்களையும் இழந்து மந்தர மலையினைப் போலக் கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்தான். இது கண்டு தேவர்களும், வானரசேணையும் கடவொலியென ஆரவாரித்து மகிழ்ந்தனர்.

கரங்கள் இரண்டி னை இழந்த போதும் களத்திடைக் கும்பகருணன் காற்றெனத் திரிந்தான். தனது கால்களால் எட்டியினத்தும், முட்டிமித்ததும், உழக்கியும் குரங்குக் கடவைத் தன் கால்களால் கலக்கினான். இவ்வாறு காற்று, நெருப்பு, நீர், ஆகாயம் முழுதுமே நிறைந்து அழிவு செய்து உயிர்களைக் குடிப்பவனாவி, சினம் மிகுந்த எமனும். அஞ்சாமை கொண்டவர்க்கு அரசனும் ஆகிய கும்பகருணன்து அடலாஸ்மை தாங்காத இராமன் மீண்டும் தனது கூரிய அம்பு ஒன்றினால் அவனது வலக்காலைத் துண்டித்தான். களத்திற்கு வரும் போதே தன் காலத்தையும் கணித்து வந்தவனான் கும்பகருணன் தனது ஒந்றைக்காலுடன் நொண்டி நொண்டி நடந்தான். மற்றொருக்கால் இல்லாமையால் வானத்தை எட்டும் படி உயர்ந்து நின்று வாயினால் அருகிள நின்றவற்றை எல்லாம் கடித்து ஏந்தியவாறு ஒரு சமூல் காற்றுப்போல வட்டமிட்டு எதிர்ப்பட்ட அனைவரையும் கொன்றான். மிதித்து அழித்தான், வதைத்தான், சிதைத்தான். இதனைச்சகிக்கழுமிட்யாத இராமன் கும்பகருணன்து மற்றொரு தோலையும் பெட்டி வீழ்த்தினான். இராமனின் அம்புகளால் கும்பகருணனின் இரண்டுகைகளும், இரண்டு கால்களும் அறுபட்டன. பெரிய மலையைப் போன்ற அவனதுடல் இரண்டுலட்சம் அம்புகளால் முதுகுவழியே வெளிப்படுமாறு துளைக்கப்பட்டது. அவனது சிவந்த கணக்களிலிருந்து வெளிப்பட்ட அக்கினிச்சவாலை இருமடங்காகப் பெருகியது. பெருங்கோபம், ஆரவாரத்துடன், பெய்கின்ற வானத்தில் தோன்றுகின்ற இடியைக் காட்டிலும் மிகுதியாக வளாந்தது.

VII இராமன் கை நடுங்குதல்

கால்கள் இல்லை, கரங்கள் இல்லை. ஆனால் அவனது போராற்றலும் பேராற்றலும் முடிந்தபாடாகவில்லை.

"கைஇரண் டொடு கால்களும் துணிந்தன
கடுவரைபொருவும் தன்
கெய் இரண்டு நூறாயிரம் பகழியால்
வெரிந் உறத் தொலை போன
செய்யகண் மொழித் தீச் சிகை இருமடி-
சிறந்தது செழிப் போடும்
பெய்யும் வாலிடை இடியினும் பெருத்தது
வளர்ந்தது பெருஞ்சீற்றம் !"

தனது முசுகுக் காற்றுக்களை வேகமாகத் திசைகளில் செல்லுமாறு ஊதக் குரங்குப்படைகள் இடியினால் இறப்பவை போலத் தாக்கப்பட்டு இறந்து அழிந்தன. நெருப்புமிழும் கள்களையிடைய கும்பகருணன் தன்னிட மிருந்து பிறக்கும் தீச்சவாலையினால் திசைகள் யாவும் தீயந்து போக, முங்கில்கள் நிறைந்த மலை ஒன்றைத் தனது நாக்கு வானத்தைத் தடவுமாறு வளைத்து நீட்டி, ஏந்தி எடுத்து பேய்களின் ஆரவாரத்தைக் கொண்ட போக்களம் தீயந்து போக தனது வாயிளால் வெகு தூரம் செல்லுமாறு ஊதினான். அந்த வீரச் செயல்லக் கண்ட இராமனும் தனது தாமரை மலர் போன்ற கை நடுங்க நின்றான்.

தீயினால் செய்த கண்ணுடையான் எழும்
விசையினால் திசை தீய
வேயினால் திணி வெற்பு ஒன்று நாவினால்
விசம்புற வளைத்து ஏந்தி
பேயின் ஆரப்படைப் பெருங்களம் எரிந்து எழு
வாயினால் செலை வீசினன் வள்ளலும்
மலர்க்கரம் விதிரப் புற்றான்!"

இருதி வரை பொருத்துவல் இலட்சியமாகக் கொண்ட மாணவிரனின் மறத்தன்மை என்று இராமனே விதிர் விதிரத்துக்கை நடுங்சினான் என்றால் கவன பெருவீரத்துக்கு இனையாக ஏதனாச சொல்லவாம?

இராமாயணக் காப்படயத்துப் போர் நாயகர், கூற்றையும் ஆட்சி கொண்ட கும்பகருணனே என்பதில் எள்ளளவும் ஜயத்திற்கு இடமேயில்லை. அன்றியும் தன்னாலங்கருதாது இனநலத்திற்காக இன்னுயிரை அரப்பணித்த கும்பகருணன் என்றும் அழியா அமரன்.

VIII கும்பகருணன் இராமனே வேண்டுதல்

அரசராயினும், ஆல் நோராயினும், சான்நோராயினும், வேறொராயினும் அனைவருக்கும் முப்பெருநிலைகள் உள். பிறத்தல் - வாழ்தல் - இறத்தல். இம்முன்று நிலைகளிலும் பழிரிறங்காப் பண்புடையாராய் வாழும்பாங்கு மிகச் சிலருக்கே பொருந்துவதாகும். ஏனையோரெல்லாரும் ஏதோ ஒரு நிலையில் ஈன்ப் பட்டு, மானந்துறந்து தம் பெயர் மங்கப் பெறுகின்றனர். ஆனால் மாணவிரன் கும்பகருணன் வாழ்வில் ஒருபோதும் அந்திலை ஏற்படவில்லை. பெரும்மொயந்த குடும்பத்தில் பிறந்தான். பெருந்தவஞ்செய்தான். பெறாக்கரும் பெரும் வரங்களைப் பெற்றான். வாணவர் வஞ்சனையால் ஊழிக்காலம் உறங்கப்பெற்றும் உயரிய நெறியினின்றும் அவன் வழுவினான் ஸ்வன். அரசபோகத்தையோ. அழியற்போகத்தையோ, புகழின் போகத்தையோ அவன் நாட்னானால்லன். குலமானம் குறைவறப் பெற்றான். செய்ந்நன்றி மறவாக் செம்மைழுண்டான். போரில் வீரசவர்க்கம் புகுதலே மேலெனக் கொண்டான். உயிர் துறக்குந் தறுவாயிலும் உண்மை துறவாக் தன்னிலையை மானவேட்கையை, குலப்பற்றை தன்னேரில்லாத வீரனுக்குரிய தகைமையோடு இராமனிடமே நேரில் கேட்டுக் கொள்கின்றான்.

ஒருகணம் தன் தமையனை - அவனுக்கு நேரப்போவதை என்னித் துக்கித்தான். மறுகணம் தன்தம்பி வீட்ணலை எண்ணி இதயம் பதைப்பறுகின்றான். சற்றிலேதான் தன்னை நினைத்துப் பார்க்கிறான். போரிலே சாதல் என்பது கும்பகருணனுக்கு அமிழ்தம் அருந்துவது போன்றது. “ஆனால் பகைவர்களான முனிவர்களும், தேவர்களும் ‘முக்கில்லா முகம்’ என்று ஏனான்தோடு என்முகத்தைப் பார்ப்பார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு காணாதுபடி எனக்குமுத்தை அறுத்திடுக. அறுத்துபின்பு எனது பெரிய தலையைக் கரிய கடலுக்குள் மறந்துவிடுவாயாக. உண்ணிடம் எனக்காக நான் வேண்டிக் கொள்வது இதுவே!”

முக்கிலா முகம் என்று முனிவர்களும் அமரர்களும் நேரக்குவார் நேரக்காலமே நுண்ணக்கண்யால் என்குறுத்தை நீக்குவாய் நீக்கியபின் நெடுந்தலையைக் கருங்கடலுள் போக்குவாய் இதுநின்னை வேண்டுகின்ற பொருள் என்றான்!“

இவ்வாறு இராமனிடம் கும்பகருணன் கேட்டதும் அதனை மறுப்பது முறையில்லை என்று கருதிய இராமன், தனது வலிமை வாய்ந்த பெரியவில்லில், உயர்ந்த நீண்ட நாணைப்பூட்டி, ஓர் அம்மைபச் செலுத்தி அதனால் கும்பகருணனது தலையைக் கொய்தான்! கொய்ததலையை, கடிய வாயு அத்திரத்தினால் பாதாளம்வரை ஆழந்துள்ள கரிய கடலின் மிக ஆழமான பகுதியில் அழுந்துமாறு செய்தான்.

இவ்வாறு மான வீரனான கும்பகருணன் பிறப்புமுதல் இறப்பு வரை மானமொன்றே பெரிதெனக் கொண்டு, செய்ந்நன்றிமறவாது மாற்றலரும் ஏற்றிப்புகழும் வீரமரணம் ணய்தினான்.

IX கம்பர் கண்ட கும்பகருணன்.

கம்பராமாயணம் ஒரு வழிநூலாகும். மூலநூல் வான்மீகி இராமாயணம். இவற்றினைவிடப் பல இந்திய மொழிகளிலும் இராமாயணங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனால் கம்பரா மாயணத்திற்கு நிகரான இராமாயணங்கள் வேறு எம்மொழியிலும் இல்லை என்று பேரறிஞர்களான அமரர்கள் ராஜாஜி, தெபொ.மீ, டாக்டர் மு.வ, ரா.பி.சேதுப்பின்ஸை, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், அறிஞர் அண்ணா முதலான பலர் அறுதியிட்டுக் கூறியில்லை. கம்பனது பாத்திரப்படைப்புக்கள் உயிரோடும், உணர்வோடும் உலாவுபவை. ஒவ்வொருபாத்திரமுமே தன்னேரிலாப் படைப்பாகக் கம்பன் கவித்திறனால் மினிருசினரது. ஆனால் ஒட்டுமொத்தமாகக் கம்பராமாயணத்தைப் பார்க்கும் போது பலவேறு காப்பிய முரண்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. தமிழ் பண்பாட்டுக் கொவ்வாத சில சங்கதிகளும் ஆங்காங்கே தலைகாட்டுகின்றன. இஃது கவிச்சக்கரவர்த்தி வேண்டுமென்று இழைத் தவறுகளால்ல. வான்மீகிராமாயணத்தில் மூழ்கியெழுந்த அருட்டுணர் ஏக்கள் அவ்வரையும் நியாம மூலம் தீர்த்துக் கொள்ள முயன்றபோதும், வெள்ளை உள்ளத்தினான் கும்பகருணன் ஒரு எளிய மனிதனான இலக்குவால் என்றங்கை மூக்கறுபடுவதா என்றே வெய்துயிர்த்தான். இராவணன் மனைவியரைத் தன் அன்னையார் போலும், அவன் புதல்வர் கணளத்தன் புதல்வர்கள் போலும், அரக்கர் குலத்தின் மானமே தன்மானம் என்றும் தருக்கி வாழ்ந்தவன் கும்பகருணன்.

நன்றி மறவாமையிலும் இராமாயணப் பாத்திரங்களிலேயே தன்னேரிலாத சிறப்புடையவனாக விளங்குகிறான் கும்பகருணன்.

நீதியை நிலைநிறுத்த அவன் தயங்கியதில்லை. மூவுலகும் ஒருங்கே ஆண்ட தன் முன்னோன் இராவணனைப்பார்த்தே “பிரான்மனை நயப்பது கேடுதரும்” என இடிக்குரவில் எடுத்துரைத்தான். ஆனால் அண்ணைனுக்காக ஆருயிர் துறப்பதே தன் கடன் என்று போர்க்களம் புகுந்தான். இராவணன் தம்பியாகிய வீட்டினை வெசுண்ட போதும், கும்பகருணன் அவ்வாறு வெசுளவில்லை. அறத்தின்பாற்பட்டு அவன் ஒழுகுதலிலும் நியாயமுண்டு என்றே கருதினான். குரப்பன்கை இலக்குவால் மூக்கறுபட்டு வந்த போதும், இராவணன் மீது தன்கணவனைக் கொன்ற முன்பகையைச் சீதையின் ஒப்பிலா அழகை வருணிப்பதன் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ள முயன்றபோதும், வெள்ளை உள்ளத்தினான் கும்பகருணன் ஒரு எளிய மனிதனான இலக்குவால் என்றங்கை மூக்கறுபடுவதா என்றே வெய்துயிர்த்தான். இராவணன் மனைவியரைத் தன் அன்னையார் போலும், அவன் புதல்வர் கணளத்தன் புதல்வர்கள் போலும், அரக்கர் குலத்தின் மானமே தன்மானம் என்றும் தருக்கி வாழ்ந்தவன் கும்பகருணன்.

யுத்தகளத்திடையே தம்பி வீட்டினாலுக்கு அவன் செய்த தரமூடபதேசத்தில்

“நீக்கோல வாழவை நச்சி.....” என்று தொடங்குகிறான். இது கும்பகருணன் ஒருவனாலேயே தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய, அனுபவிக்கக்கூடிய எதிர் கொள்ளக் கூடிய ஏற்றமாகும். இதற்கு நிகராக இலக்குவனோ, பரதனோ, சீதையோ, தீரிசடையோ, வீட்டைனோ, வேறு எவருமோ பேசியது கிடையாது. பெருமையடையவும் முடியாது. மல்லார்ந்த பெருவீரனான கும்பகருணனைக் காப்பியக் கட்டுக் கோப்புக்காக கம்பர் நீண்ட துயிலினான், நறவும், ஊனும் அருந்துவான் என்றும், அவனையும், அரக்கரையும், அரக்கமகளிரையும் ‘அழக்ந்தவர்கள்,

வோட்டுகள் எப்பதியதான்தயவர்கள் என்று வழக்கித்து இருந்தாலும் பாடத்துப் பாட கூட்டிலை கறுத்தும் மற்ற படித்துவதைச் சம்பாரமாய்வத்திலை நெங்கிலை கற்பவர்கள் என்கிறீர்கள். அதையினை இராகவன் மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுவையும், அவனை மாயிலையும் பார்த்து, இவர்கள் தாம் சொத்தோ என்று கூறுகின்றனவும் மூலம் எதன் மாண்பும். அதைக் கொண்டு அருக்கி வைக்கிறோர்.

குப்பக்குஞ்சனைப் போன்ற புப்பக்குஞ்சன் காப்பு புக்கான்தெலின் மெட்டுமேல்து. உவன்பெட்டு காப்பியிழையிலையும் காலையும் அதிரு. தென்வெற்றுமிகு அவன் திருக்கு வாழ்வுக்கானயையும், அத்தொலையையும், அறத்தின் ஏற்ற வெள்ளை பழையும் இளமைக்காறும் என்று வாழுக்கூடியாகக் கூறுவர் தம் அவித்தியுள்ளிலை அவனை ஒப்படையும் பிள்ளையுள்ளது பெருவியாக உயிர் விட்டு குடிநீர். கூறுவதையாக என்றோ முடிந்த ஒரு காலையில் அவன்று, கிடையாத, என்றால் திட்டத் துவக காலையையும் குடிநீரையும் காக்கும் பெறுக்காரியியாகும் அந்த அவனை மாண்பிரளைவு குப்பக்குஞ்சன் என்றும் நெய்து கொண்டிருக்கக் கூடிய ஆர்க்காஞ்சனை உத்தம பாத்திரங்கள் பொக்குத் தந்துள்ளன.

மூந்துக்

'ஆ. டி. சி.' வளரியீடுகள்

- பாரிசு
செலுமான் மகந்தசாரி
ஆசிரியர்: பத்மா இளங்கோவன்
- சங்கப்பல்ளை
கவி மகந்தசாரி
ஆசிரியர்: மாகவி விருதாகாரி
- கரும்பகளாகள்
வி. ரி. இளங்கோவன் கவிஞர்கள்
ஒலித்தட்டி (சி. டி.)
- சிகிரம்
வி. ரி. இளங்கோவன் கவிஞர்கள்
- கரும்பகளாகள்
வி. ரி. இளங்கோவன் கவிஞர்கள்
- பாப்பா பாடல்கள்
ஆக்ஷய்: பத்மா இளங்கோவன்
- என் கவை
கே. டாஸியல்
- இது ஒரு வாக்குறையம்
வி. ரி. இளங்கோவன் கவிஞர்கள்
- சிறி அன்றை சிறை
நாவேந்தன்

நாவேந்தன் படைப்புகள் நாலுருவில்... ...

- நான் ஒரு பிச்சைக்காரன்
- தலைவர் வன்னியசிங்கம்
- சிறி அளித்த சிறை
- வாழ்வு - சிறுக்கைத்த தொகுதி
(சாகித்திய மண்டலம் பரிசு பெற்றது - 1964)
- தெய்வ மகன் - சிறுக்கைத்த தொகுதி
- சிலப்பதிகாரச் செந்நெறி
- மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளை ஏன் பகிள் - காரிக்க வேண்டும்?
- டாக்டர் ஜோன்ஸ்கூர் வரலாறு
- டாக்டர் ஜோன்ஸ்கூர் - நாடகம்
- பெருநெருப்பு - நாடகம்
- மகதலேனா மரியாள் - குறுங்காவியம்